

Salezijanski vestnik

julij-avgust 2009

4

oče in učitelj

Salezijansko
prostovoljstvo

glasba mladih

Ne morem učiti petja,
če sam ne pojem

misijoni

Iz brazilskih planjav
amazonskega
pragozda

vsebina

SV SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska; dvomesečnik

Številka 4 | skupna številka 560
Leto 2009 | letnik 82
ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Jerneja Kovšca

GRAFIČNA ZASNOVA

mama design

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik
je l. 1877 ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku

je začel izhajati leta 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 131 državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

telefon: 01/42.73.028

e-pošta: vestnik@salve.si

splet: www.donbosko.si

Foto naslovnica: © Patricija Belak

pogled na salezijanski svet
salezijanski **pogled** na svet

kolumna

4 Cesta

novice

- 6 Praznik hvaležnosti
- 7 Strgana struna 2009
- 7 Kjer se »rodijo« salezijanci
- 8 Sprejem novih članov ZMP

povabilo na pogovor

- 10 Animatorji nismo zgled
otrokom le v času oratorija

julij-avgust

oče in učitelj

12 Salezijansko prostovoljstvo

molivci

14 Ne boj se, novomašnik,
našel si milost pri Bogu!

glasba mladih

16 »Ne morem učiti petja,
če sam ne pojem«

150 let

18 Po zgledu ženevskega škofa

»Pojdite in se odpočijte«

s. Majda Pangeršič HMP
delegatka za mladinsko pastoralo

Čas počitnic in dopustov je zopet pred nami. Organizacije, prijave, načrtovanje ... mnogo stvari nas ob vsem tem obdaja, medtem ko velikokrat v težkem vsakdanjem ritmu mislimo še na organizacijo počitnic za družino, za otroke ...

Tudi Jezus se je tistega dne zamislil nad utrujenostjo svojih učencev, ki so sicer imeli nekoliko manj zahtevno organizacijo Jezusovih srečevanj z ljudmi v času njegovega javnega delovanja. A bilo je utrudljivo tudi zanje. In Jezus je to opazil ter jih morda z nasmehom na ustih povabil, da naj se le malo umaknejo: Pojdite na samotni kraj in se malo odpočijte ...

Ko je Jezus danes navzoč med ljudmi, ki hitijo v prometu, med obedom, v službi, po otroke, ki so vpeti v tolike dejavnosti ..., si verjetno želi, da bi si ti ljudje v letošnjih počitnicah vzeli čas, šli na samotni kraj in se vsaj malo odpočili.

Apostoli so se morali odpočiti, kajti Jezus jih je pripravljal, da bodo ponesli svetu njegov zgled ljubezni.

Današnji človek je povabljen, morda še bolj kot kdaj prej v zgodovini, da je močan nosilec Božje ljubezni in pokazatelj nanjo.

Vsi pa vemo, da se moč ljubezni v mnogih napetostih vse prevečkrat izčrpa. Potrebno se je vračati k izviru in se hraniti s pravo hrano.

Bomo letošnje počitnice znali narediti za vir moči za povečanje ljubezni do Boga, do bližjega in do samega sebe?

Poskrbimo za čas, ki nam bo pomagal k ljubezni do Boga in si, namesto da bi sledili skušnjavi današnjega časa, da gre tudi »Bog na dopust«, privoščimo več časa za ljubeč odnos do našega Boga in Stvarnika.

Krepimo odnose z bližnjim, obudimo prijateljstva, poživimo našo medsebojno družinsko in skupnostno ljubezen in vzemimo si čas za počitek svojega telesa, duše in duha.

Marija Pomočnica, ki je na svatbi v Kani poskrbela za vino, naj tudi v našem življenju poskrbi za ljubezen in veselje: takšno pristno, obilno in presegajočo.

s. Majda Pangeršič

majcen

20 »Prav, da sem doživel ponižanje, saj sem bil precej svojeglav«

rakovnik

24 Zaveza molitve

obraz

28 Friderik Cavaliere

ali ga poznate

31 Zavzet pridigar

Cesta

Janez Vodičar; foto: Grega Valič

KAJ SI JE MORAL MISLITI ČLOVEK, KO JE začel graditi prvo cesto? Danes nam je samoumevno, da imamo take in drugačne ceste, da lahko pridemo, se pripeljemo po njih do skoraj vsakega kotička Zemlje. Morda nas bolj moti, da niso ravno po našem okusu, ne peljejo tja, kamor bi si prav v tem trenutku želeli ali peljejo prav pod oknom in to moti naš mir. Redkokd se še vpraša, kaj bi bilo, če jih ne bi imeli. Saj bi življenje brez vseh teh poti zamrlo, bi hitro zavzdihnilo. Kar pogledjmo, kaj se dogaja v teh poletnih mesecih. Še tako dobre avtoceste ne morejo odpraviti nepreglednih kolon. Kljub temu, da smo iznašli železnico, letala, ladje, smo še vedno v neprestani zamudi. Brez vsega tega bi vsi ostali tam, kjer smo. Vemo, kaj se zgodi, če le za dan zaprejo pomembno prometnico ali preusmerijo promet drugam. Življenje zamre.

Prav, ampak zakaj se moramo podati na cesto? Da gremo na delo, v šolo, trgovino, po takih in drugačnih opravkih. Vendar je največja gneča na cestah prav takrat, ko ni pouka, ko ne gremo v službo, niti po opravkih. Končno bi lahko delali doma, do šole šli peš skozi gozd, drugo pa opravili kar po telefonu ali kako drugače na daljavo. Cesta vendar vabi in težko je ostati zaprt za štirimi stenami ali zaplankan v svoji dolini.

Lahko predvidevamo, da je naš prednik rad šel od doma, da si je vzel čas za druge kraje in ljudi. Morda ga je najprej gnalo iskanje lažjega preživetja, potem dobra družba in včasih beg pred tegobami ob domačem ognjišču. Končno je ugotovil, da bi lažje našel zelen cilj, če bi vodila do tja utrjena pot. Po tej poti je prišel hitro, točno na določeno mesto in z najmanj napora. Začele so se graditi cestne povezave, ki so zmanjšale razlike med ljudmi. Po tej isti cesti se je lahko tudi hitro vrnil domov. Počasi so po cesti prihajali najrazličnejši ljudje, prinašali take in drugačne novice, take in drugačne stvari in oblasti. S cesto se je začela naša civiliza-

cija. Šele takrat so lahko določili, kje kdo je, kaj bo tam lahko našel in kam prišel, žal tudi odnesel od tam. Cesta nam je določila, da živimo sredi dogajanja ali na njenem robu, smo blizu hrupa ali odmaknjeni, v nevarnosti ali na varnem.

Prvi človek, ki si je zamislil cesto, gotovo ni imel pred očmi dolgih kolon, ki se valijo v dopustniških dneh proti želenim ciljem. Hotel je tako kot oni priti hitro kam drugam. Ni se pustil ujeti zgolj enemu mestu. Vedno nas skrbi, da smo na napačni točki sveta. Prav tam, kjer smo, se nič ne dogaja, nimamo moči, nobene možnosti, da bi preusmerili kolesje zgodovine. Stalno smo v strahu, da bi bili zapečkarji in bi tako šlo življenje mimo nas. Zato si je človeštvo od nekdaj gradilo ceste, da bi hitreje prišli tja, kjer se v polnosti živi. Ob tem zagnanem urejanju cestnega omrežja so hkrati rasle najrazličnejše zapornice. Nekateri so bili vedno prepričani, da je treba preseljevanje ustaviti. Če se nam zdi, da je pri sosedu boljše kot doma, še ne pomeni, da nas bo sosed vesel. Tako smo s cestami dobili tudi meje. Koliko manj kolon je danes, ko ni več čakanja na mejnih prehodih, in veliko raje gremo v sosednjo državo, če ni potrebno kazati osebnih dokumentov.

Nič ni narobe, če se kdaj podamo na cesto, da pogledamo po širnem svetu. Celo človeško je, da obogatimo svoj dom z bogastvom tujega. Ob tem le ne smemo pozabiti, da je tam, kamor gremo, vedno kdo, ki se nas nujno ne veseli. Zaradi denarja, ki ga turisti pustijo, prenesemo veliko, to pa še ne pomeni, da pozabimo na vlogo ceste, ki povezuje predvsem ljudi. Denar, ki ga pustimo, še ne odveže od človečnosti. Mladi gredo radi na pot. Njihov dom še nastaja, stari jim je pretesen, zato je prav, da iščejo svojega. Vendar si nihče ne želi, da bi pristali na cesti in tam tudi ostali. Morda niti ne vedo, kaj iščejo na njej. Eno je gotovo: če bodo izkusili toplino doma, kjer koli že so na tej cesti, jih bo cesta prej ali slej pripeljala domov. ■

800 m

Sredna/Graz
Maribor
Zagreb
Nova mesto
Ljubljana sever

Trst/Trieste
Koper
Postojna
Reka/Rijeka

Bled

Praznik hvaležnosti

V soboto, 23. maja, smo v skupnosti hčera Marije Pomočnice na Bledu obhajali praznik hvaležnosti. Bogu, druga drugi in vsem, s katerimi smo v našem vzgojno-pastoralnem delovanju povezane, smo želele izraziti hvaležnost. Še na poseben način pa smo izrazile zahvalo naši ravnateljici s. Avziliji, ki je obhajala tudi svoj god in ki se je v šestih letih v naši skupnosti darovala, poslušala, razodevala Gospodovo besedo in kot Marija z budnim očesom spremljala skupnost, posamezne osebe in zgradbo, ki se je gradila, da bi se povečalo delovanje v Marijino slavo med današnjo mladino.

Na ta dan hvaležnosti vse naše družine smo se v skupnosti pripravljale z molitvijo devetdnevnic, ki nam jo je priporočil naš redovni ustanovitelj sv. Janez Bosko. Tudi vse naše prijatelje; starše, otroke, mlade, dobrotnike, duhovnike, sodelavce ..., s katerimi smo praznovale v soboto, smo vključile v našo molitev, da bi Gospod blagoslavljal vsako naše skupno delo in prizadevanje za graditev njegovega kraljestva.

Marija, Jezusova in naša Mati in Pomočnica, nas je povezovala ves dan. Najprej nas je zbrala ob mizi Besede in Kruha veselja in življenja. Sledila je skupna priprava kosila na vrtu; skupno razvedrilo v senci dreves, ko smo lovili bisere, peli, poslušali smešnice, igrali odbojko ... V zaključnem delu pa smo v dvorani predstavile dokument Da bi imeli življenje in ga imeli v obilju, smernice za vzgojno poslanstvo ter spregovorile o pomenu vzgoje za vero. Skupno praznovanje smo zaklju-

© HMP Bled

© Salezijanci sotrudniki

čile s šmarnicami na našem vrtu. Po zgodbi smo navdušeno zapeli litanije in prejeli blagoslov Marije Pomočnice.

s. Martina

Klake na Kozjanskem Kdor hoče videti ...

In se je zgodilo: naš krasen skupni izlet po že skoraj zaključnem veroučnem in delovnem letu 2008/2009. Ko se oziram v preteklo mesece, lahko vsi slovenski centri salezijancev sotrudnikov podčrtamo letošnje leto kot delovno in tudi polno skrb. Božja nagrada pa je ob zaključku največja: oplemeniteni smo z novima duhovnima poklicema. Na zadnje šmarnične dneve je don Bosko po posredovanju naše najboljše matere Marije Pomočnice v naše vrste poklical naši novi prijatelji: Anico Turk (center Sodražica) ter Marijo Šuster (center Boštanj), ki sta pred salezijanskim inšpektorjem dr. Alojzijem Slavkom Snogem ter pred slovenskimi salezijanci sotrudniki s koordinatrico go. Ljubico Košir obljubili večno službo služenja mladim.

Vsak dogodek tega dne lahko označimo s pripombo: »Kdor hoče videti ...« Začeli smo ga z obiskom celjske salezijanske skupnosti. Učili smo se ob enkratnem živem vzorcu pot služenja mladim ter si izpraševali vest, koliko opazimo mlade v najrazličnejših okoljih. Vrhunec dneva se je zgodil na domačiji Turkovih, Klake na Kozjanskem – s čudovito mašo ob domači kapelici smo potrdili nova duhovna poklica. Po tem je sledila gostija, kjer smo po skrbno pripravljenih dobrotah in na harmoniko zaigrani glasbi domačega sinka sedemletnega Davida v polnosti začutili praznik tega čudovitega dne. Dan smo sklenili v samostanu Olimja, kjer umetniška ter duhovna polnost svetišča ter notranja ubranost bratov minoritov nago-varjata tudi obiskovalce k enaki, tj. globoki duhovnosti in miru.

In tako lahko čudovit dan, poln postankov, sklenemo z »...

- ▲ Bled, praznik hvaležnosti
- ▲ Praznik salezijancev sotrudnikov

© Želimlje

© SDB Pinerolo

© ZMP Murska Sobota

mora gledati s srcem«. Ampak ta pot se ne konča, saj mora hoditi z odprtim pogledom in širokim srcem odraslih na svet, ki ga opazujejo in živijo mladi.

Monika Pajk, center salezijancev
sotrudnikov Emavs

Želimlje

Strgana struna 2009

Vse skupaj se je začelo z vabilom glavnega koordinatorskega Petra Pučnika na Strgano struno 2009. To je prireditve, ki mladim želimeljskim

- ▲ Želimlje, Strgana struna
- ▲ Novinci pred don Boskovo hišo
- ▲ ZMP Murska Sobota

kantavtorjem omogoči, da svoje skladbe prvič predstavijo publiku. Letos so na že tradicionalni petnajsti Strgani struni ustvarjalci predstavili kar osem pesmi.

Na večer prireditve, 15. 4. 2009, težke naloge niso imeli le izvajalci, ampak tudi štiričlanska žirija in publika, ki je vsaka zase izbrala svojega favorita. Po mnenju žirije, ki so jo sestavljali Aleš Traven, Boštjan Traven, David Beovič in Rok Kelvišar, so prva tri mesta zasedle skladbe: »Ne, ne grem se več« (Aleks Volasko), »V čisto nov dan« (Mirjam in Rebeka Turk) in »Poleteti si želim« (Katarina Pegam, Špela Potočnik, Petra Pla-

ninc, Karolina Simčič in Rok Mulec), publiko pa je najbolj navdušil Samo Poredoš s pesmijo »Vse je kul«.

Večer je bil zelo prijeten. Predstavljene skladbe pa bodo gotovo še donele po naših hodnikih in barvale vsakdan v želimeljski dolini.

JH in TŠ

Pinerolo

Kjer se »rodijo« salezijanci

Salezijanci iz Slovenije že nekaj let pošiljamo kandidate za salezijansko življenje v noviciat v Pinerolo (Italija). V letošnjem letu sta iz naših krajev tam Matild Domić in Mitja Franc. Na kratko sta spregovorila o izkušnji noviciata, ki se približuje koncu, saj bo sta, če bo Bog tako hotel, izpovedala prve redovne zaobljube na mali šmarer v don Boskovem rojstnem kraju, Colle Don Bosco.

Matild: Smo v mednarodnem salezijanskem noviciatu, kjer živimo vsak dan skupaj z novinci devetih različnih narodnosti. Od 22 novincev ni nobeden domačin, se pa počutimo domače, ker nas Bog kliče skupaj. »Če je poskrbel za Abrahama v tuji deželi, bo pa še za naju,« je bilo najino upanje ob odhodu iz Slovenije. Po devetih mesecih je očitno, da se je izplačalo zaupati v don Boskove sinove v Sloveniji, ki so naju napotili v Italijo.

Mitja: Hvala uredniku za besedo, vendar, kar bom povedal, bo vsekar premalo, da bi lahko izrazil tisto, kar dejansko doživljam v tem letu. Zame je to leto prav gotovo velik Božji dar, ki ga še ne znam ceniti dovolj. Poleg obilice italijanskih reči, ki se jih moram učiti, si nabiram tudi druge "zaklade evropske razsežnosti". Vsekakor pa ne morem mimo izkušnje, ki mi dopušča dihati isti zrak in hoditi po isti-sveti zemlji, po kateri so hodili sv. Janez Bosko in mnogi drugi svetniki salezijanske družine.

Mitja in Matild

Murska Sobota

Sprejem novih članov ZMP

Člani združenja Marije Pomočnice imamo skozi vse leto veliko duhovnih spodbud: duhovne vaje – letos v Veržeju; romanja – letos v večno mesto Rim; 23. in 24. v mesecu molitveno uro z evharistično daritvijo; devetdnevnic k Mariji Pomočnici v mesecu maju; obisk kapelice Marije Pomočnice po družinah članov ZMP; družabna srečanja, romanje v Marijino svetišče na našem območju z obhajanjem evharistije in prijateljsko druženje pri članu ZMP – organizatorju piknika; praznovanje rojstnih dnevo pred božičem, vedno z zahvalno sv. mašo za dar življenja vsakega člana ZMP in duhovne voditeljice.

24. maja 2009 smo imeli slavnost – obljubo petih novih članov ZMP v stolni cerkvi sv. Nikolaja v Murski Soboti. Slovesnost je vodil naš rojak in duhovni voditelj na slovenski ravni ZMP, salezijanski duhovnik g. Tone Ciglar, liturgijo smo sooblikovale sestre HMP, člani ZMP in birmanci. Predsednik ZMP g. Leon Šabjan se je ob koncu slovesnosti zahvalil voditelju bogoslužja, duhovniku, sestram, predsedniku na slovenski ravni g. Danielu Djuranu in duhovni voditeljici. Tudi sama sem na koncu čestitala članom ZMP, posebno novim, in svetu Združenja za štiriletno zvesto služenje ZMP, prihodnje leto nas namreč čakajo nove volitve.

Vsem se iskreno zahvaljujem, naj nas še naprej Marijina ljubezen vse povezuje. Vabim vas, da obiščete spletno stran www.hmp.salve.si in si pogledate utrinke s praznovanja.

s. Bernarda Gerič HMP
duhovna voditeljica ZMP

Sestre jubilantke

s. Terezija Selak 65 let redovnih zaobljub

Terezija se je rodila 5. avgusta 1919 kot osma izmed trinajstih otrok. V bližini rojstne vasi Konjsko v župniji Boštanj se je nahajal salezijanski center na Radni. Tam se je 14. maja 1939 udeležila slovesnega praznovanja blažene Marije Mazzarello, ki jo je Cerkev samo nekaj mesecev prej proglasila k blaženim. Svežina te svetosti je globoko sedla v njeno dvajsetletno srce. Tistega dne si je kupila tudi knjižico z življenjepisom te nove blažene. Branje je v njej krepilo tiho željo, da bi smela biti ena izmed sester hčera Marije Pomočnice.

Ta dogodek je podkrepilo vabilo sestre iz iste župnije, s. Marije Kmetič, da pride v Ljubljano. Čez mesec dni je že bila pri sestrah v Ljubljani. Dve leti pozneje jo je pot vodila v Italijo za nadaljnjo redovno vzgojo.

Čas vojne in tifus, za katerim je zbolela kmalu po začetku noviciata, sta zaznamovali njen čas

priprave na redovne zaobljube. Ker je bila noviciatska skupnost zaradi vojne zaprta, jih je gostil coneglianski grof, v katerega hiši je skupaj s sovrstnicami 5. avgusta 1944 izpovedala svoje prve zaobljube.

Iz Italije se je vrnila leta 1963, po dvaindvajsetih letih, najprej v Lovran na Hrvaškem, kjer je bila skupnost za vzgojo kandidatinj. Potem je bila po raznih skupnostih predvsem vzgojiteljica kandidatinj in predstojnica skupnosti.

Njeno življenje močno zaznamuje ljubezen do Marije. Ob njej, pravi, se je vedno čutila srečno in varno. Najlepša ji je misel in prošnja, da je vsa Marijina.

Od leta 1999 je v skupnosti na Bledu, kjer s hrepenenjem živi v pripravljenosti na večnost ter z molitvijo podpira dejavnosti sester.

s. Simona Komar 25 let redovnih zaobljub

V tem času rada premišljuje Jezusove besede o trti in mladikah, ki smo jih s. Zvonka, s. Angelca in jaz izbrale ob izpovedi naših prvih zaobljub v družbi hčera Marije Pomočnice. Seveda pa so postale tudi naše vodilo. Kot Jezusova mladika čutim, kako velik dar je ta povezanost z njim. On mi daje sok življenja, ki osrečuje mene in vse, ki so mi zaupani. Tega se vedno bolj zavedam in se Gospodu ponižno zahvaljujem za brezmejno darove njegove ljubezni. V mladosti sem mislila, da so darovi le tisti, ki me razveselijo. Danes pa občudujem Gospodovo peda-

s. Simona

gogiko, saj me je pritegoval k sebi še posebno prek težav, neuspehov, padcev ... V meni je zrasla gotovost, da je on vedno zvest, potrpežljiv in ljubeč Gospod.

Hvaležna sem mu za svojo rodno in redovno družino, v katerih mi je lepo, saj se kljub različnosti vsi spoštujemo in se imamo radi. Da pa sem mladika na Jezusovi trti, najbolj občutim takrat, ko sem z mladimi in z ljudmi v stiski. V tem času doživljam, da ljudje v meni iščejo Njega, saj je le Bog tisti, ki ima ključke od srca. Hvaležna sem Gospodu še posebno za ta zadnja leta življenja v skupnosti s kandidatinjami in dekleti, s katerimi smo ustvarjale družinsko ozračje, kakršno sta začela don Bosko in Marija Mazzarello.

s. Angelca Vozelj 25 let redovnih zaobljub

Bilo je 5. avgusta leta 1984, ko sem bila deležna velike milosti, da smem pripadati redovni družbi hčera Marije Pomočnice. Nepozabno veselje, ki pa je prehajalo v vsakdanje življenje. Dan za dnem me Gospod vabi naj hodim za njim, s tem me tudi napolnjuje z notranjim mirom in zadovoljstvom. Vedno znova sem mu hvaležna za ta neizmerni

s. Angelca

dar, ki ga lahko posredujem vsem, h katerim me pošilja in jih srečujem na poti svojega življenja. Naj bo to doma v skupnosti, ob srečevanju na kuharskih tečajih, med mladimi ob koncu tedna ali kjer koli že. Povsod sta z menoj on in Mati Marija, ki spremljata in usmerjata vsak moj korak. Hvaležna sem Bogu za ta veliki dar njegove ljubezni, zato kličem vsem mladim – ne bojte se darovati svojega življenja Bogu, kajti on vas bo vedno nosil v svojem srcu, ne bo vas nikdar razočaral, ampak vam bo dajal moči in zadovoljstva v vašem življenju. V molitvi pred tabernakljem vas vse pozdravljam in kličem Božjega blagoslova na vsakega izmed vas.

s. Zvonka Mikec 25 let redovnih zaobljub

Zdi se mi kot včeraj, ko sem se prvič odpravljala k sestram na Bled na duhovne vaje, potem ko sem pri 12-ih letih župniku g. Kustecu zaupala, da bi bila jaz tudi misijonarka v Afriki. Otroške sanje, ki so danes resničnost. S 14-imi leti sem začela s svojo prvo izkušnjo s sestrami HMP, in po 6 letih odšla v noviciat. Koliko čudovitih spominov na tista prva leta v družbi hčera Marije Pomočnice, kako moč-

s. Zvonka

na je bila želja po svetosti, za katero se vsak dan trudim še danes. Z veseljem in navdušenjem sem pred 25-imi leti izrekla svoje prve redovne zaobljube, obljubila Bogu odgovarjati v zvestobi na njegovo zvestobo. Vem, da me Bog neizmerno ljubi in da mu jaz lahko le odgovarjam vsak dan s tem, da zvesto izvršujem poslanstvo, ki mi ga je zaupal: biti znamenje in izraz njegove preventivne Ljubezni, predvsem najrevnejši in zapuščeni mladini. In dal mi je možnost srečati se z veliko revščino, z mnogimi zapuščenimi, ko me je poklical, da mu služim med brati in sestrami v Angoli. Nešteto izkušenj, nešteto obrazov, nešteto srečanj se nabira v skrinjo mojega življenja, ki naj bi bilo vedno bolj znamenje Jezusove navzočnosti v svetu. V teh dneh bo 18 let, odkar sem prispela v ta svoj novi dom, v to deželo upanja in veselja, kljub trpljenju, kljub pomanjkanju, kljub revščini. Da, lepo je biti misijonarka, še zlasti takrat, ko se zaveš, da te Bog vsak dan znova kliče in vabi, da mu služiš tam in v tistih, ki bi sicer ostali sami in pozabljeni. Jezusove besede: »Ostanite v moji ljubezni, da bo vaše veselje popolno,« me vodijo, da vsak dan znova zajemam pri njem in z veseljem pričam, da je edino on resnična Ljubezen. ■

Animatorji nismo zgled otrokom le v času oratorija

V letu mladih in ker se začenja čas poletnih oratorijev, sem se tokrat pogovarjal s Klemenom Bedenčičem, predsednikom Združenja animatorjev oratorija. Pravi, da ga animatorstvo in z njim povezano delo tako zaposluje, da se mu včasih zdi, kot da je njegov študij medicine (končal je peti letnik) samo hobi. Zdaj, v času izpitov, to nikakor ne drži, saj dneve v glavnem preživlja za knjigami. Letos poleti ga na oratoriju ne bo, vsaj ne na takem običajnem ...

Imaš salezijanske korenine: prihajaš iz salezijanske župnije Kodeljevo, obiskoval si Gimnazijo Želimlje ...

Salezijanci me spremljajo že od mojega rojstva, ker je tudi moj stric, Tone Bedenčič, salezijanec. Že več kot 30 let deluje čez mejo na Opčinah in v Repentaboru. On me je krstil in je tudi moj birmanski boter. Na Kodeljevem sem že dolga leta animator, tako da je bil salezijanski duh od nekdaj v meni, zato sem tudi šel na Gimnazijo Želimlje in zato sem še zdaj dokaj aktiven kot animator, sodelujem pri različnih projektih in pri Združenju animatorjev oratorija.

© P. Belak

Kakšna je bila tvoja animatorska pot?

Moja animatorska pot se je začela v osmem razredu osnovne šole. Takrat smo bili nekako nabrani skupaj po nekajletni pavzi, ko se na Kodeljevem ni kaj dosti dogajalo. Prišel je Stane Baluh in je na noge postavil mladinsko ekipo, tudi animatorje, in takrat je na Kodeljevem vse skupaj zaživelo in živi še zdaj naprej v drugih skupinah. Takrat smo začeli tudi s pripravami na oratorij in s podobnimi stvarmi. Ko preideš iz udeleženca oratorija v animatorja, so občutki fantastični: "Vau, zdaj bom pa še jaz lahko kaj 'težil' ali pa kaj pomagal." Med pripravami na oratorij smo bili neprestano okrog župnije, v samem tednu oratorija pa smo praktično od jutra do poznih večernih ur viseli tam in pripravljali delavnice, igre, molitve

in tako naprej. Potem se je to samo stopnjevalo. Najprej presežeš meje župnije, začneš sodelovati na raznih večjih srečanjih, nacionalnih, kot so tista na Rakovniku, potem presežeš tudi to in greš malo na mednarodne stvari. Udeležil sem se nekaj izobraževanj v okviru Don Bosco Youth Net-a, katerega partner v Sloveniji je Mladinski ceh. Potem sem izvedel tudi nekaj mednarodnih projektov, sodeloval kot trener na mednarodnih srečanjih, pomagal pripravljati in izvajati kakšne stvari, itn. Moja animatorska pot je tako kar dolga in zelo bogata: dala mi je res veliko izkušenj, veliko znanja in poznanstev iz cele Evrope. Vedno raje potujem, ker lahko grem v vsako državo koga obiskat.

▲ **Klemen Bedenčič**

Začel si kot animator na oratoriju. Boš tudi letos na oratoriju?

Letos se bom moral oratoriju žal izogniti, čeprav bom na nek način tudi na oratoriju, samo ne v Sloveniji, ampak na drugem kontinentu, v Afriki, kamor se odpravljamo konec junija. Gremo v okviru Heresa, društva bivših in sedanjih dijakov Gimnazije Želimlje. 10 nas bo v misijonu v glavnem mestu Malavija v Lilongweju pripravljalo programe za otroke, pomagali bomo učiti v šoli, jaz osebno pa bom kot bodoči zdravnik pomagal tudi v bolnici. V popoldanskem času pa bom tudi na oratoriju, nekoliko drugačnem, kakršnega poznamo mi.

Zaživel je Združenje animatorjev oratorija. Kakšna je tvoja vloga v njem?

Pred dvema letoma se je tako s strani animatorjev iz cele Slovenije kot s strani vodstva projekta Oratorij pokazala potreba po združevanju animatorjev v želji, da bi si izmenjali informacije, nasvete, igre, ideje za delavnice ... Na Rakovniku so se začeli pogovori o nastanku Združenja animatorjev oratorija in sem tudi jaz prišel, mislim, da na tretje srečanje. Ideja se mi je zdela zelo zanimiva in sem glede na svoje izkušnje povedal, kaj se mi zdi v redu in kaj ne. Potem se je porodila tudi ideja, da bi imeli pripravljalni vikend. Tam smo postavili temelje, izvolili začetno ekipo in takrat sem bil izvoljen za predsednika Združenja animatorjev oratorija. Zdaj že eno leto aktivno delamo. Pripravljamo tudi razdelitev na regije: letos smo v Novem mestu postavili vodstvo novomeške regije, v Mariboru že deluje, na Primorskem se še dogovarjamo, druge regije bodo sledile v prihodnjem letu. Izvedli smo tudi že nekaj večjih projektov: jesensko srečanje animatorjev ora-

torija lani, ob dvajsetletnici oratorija, pripravili smo zbirko gradiva, delavnic in neko novo stvar, ki se imenuje animatorij. Animatorij je oratorij za animatorje; enega smo že izpeljali, po drugih regijah pa bodo še sledili.

Osrednji dogodek za animatorje oratorijev je seveda poletni oratorij, ki letos nosi naslov "Nate računam". Lahko kaj poveš o letošnji temi?

Letošnja tema je zelo zanimiva, ker se obrača prav posebej na vsakega animatorja s svojim naslovom "Nate računam". Zanimivo je, da včasih animatorji pozabimo, da nismo animatorji samo v času oratorija, ampak smo animatorji celo leto. Otroci v nas vidijo zgled tudi takrat, ko nismo na oratoriju, npr. pri nedeljskih mašah ali če nas srečajo kje drugje. Ta naslov sporoča prav to: nate računam ne samo tisti teden oratorija, ampak nate računam celo leto, celo življenje.

Kako združuješ svoje animatorske aktivnosti s študijem medicine? Je prostovoljno delo zate način preživljanja prostega časa?

Prostovoljno delo je vsekakor del mojega prostega časa, ker če v tem ne uživaš, se s takimi stvarmi ne moreš ukvarjati. Se mi pa včasih zdi, da je medicina moj hobi in ne obratno, ampak ko pride obdobje izpitov in študija, je pa vse podrejeno temu in takrat tudi moj prosti čas zbledi in se študijske ure zavlečejo v zgodnje jutranje ure. Je kar naporno, ko človek nekaj časa spi po tri, štiri ure na dan, ampak potem, ko je vse za tabo, je občutek zadovoljstva in izpolnitve nekaj fantastičnega. Je pa res, da gre za občudijske dejavnosti res veliko časa, zato poskušam po časi te stvari zmanjševati.

Nam lahko poveš kakšno anekdoto iz svoje bogate animatorske kariere?

Uf, veliko jih je bilo. Na misel mi pride eno izobraževanje na Malti, ki smo ga imeli lani v aprilu. To je bilo eno izmed izobraževanj v okviru Don Bosco Youth Net-a, kamor nas je prišlo okrog 50 animatorjev iz desetih evropskih držav. En dan smo imeli delavnice zunaj na prostem in vsaka skupina je morala izdelati neko stvar: eni so delali katapulte, drugi so delali mostove in podobne stvari in spomnim se, da je bila naša naloga izdelati katapult, ki bo navadno žogo izstrelil 25–30 metrov daleč. Seveda smo se strokovno lotili izgradnje tistega katapulta in na koncu, ko je bilo vse postavljeno, smo mislili: "To bo pa res letelo!" V skupini nas je bilo 8 animatorjev iz različnih držav. Dekleta so navijala, fantje smo vlekli tisti "štrik", da bo žoga res dobro letela ... Nikoli ne bom pozabil, kako je vse skupaj razpadlo in s tistim našim katapultom ni bilo nič. Kaj smo se takrat naučili? Ni tako pomemben končni rezultat kot skupno delo in druženje. Takrat sem začutil tisti pozitivni animatorski duh – drug za drugega.

Za konec še beseda udeležencem in animatorjem oratorijev.

Vsem udeležencem oratorija želim, naj uživajo, naj izkoristijo ta čas na oratoriju za druženje, za molitev, za učenje novih stvari. Animatorjem pa polagam na srce samo to, da naj bodo vedno z otroki, naj jih bodo pripravljani poslušati in naj bodo pozorni na tisti čas oratorija, ko so odmori, ko program ni pripravljen, da takrat ne pozabijo na to, da so animatorji in da takrat ostanejo z otroki.

Pogovarjal se je Klemen Ban.

Salezijansko prostovoljstvo

Pascual Chávez

Solidarni smo lahko prek prostovoljstva – socialnega in misijskega. Prostovoljstvo je pomenljiv in zahteven poklic. Razumljen je kot razpoložljivost za vzgojne in pastoralne pobude in usposablja osebe za soodgovornost.

Govoriti o »Salezijanski družini« danes pomeni govoriti o »državljanstvu«. Tega izraza v don Boskovi govoricici sicer ni, je pa navzoč v njegovem srcu in duhu njegove ustanove. Ni mogoče postaviti pod vprašaj tega, da je bilo za don Boska v središču poslanstvo, ki ga je prejel od Boga in ki je od sanj pri devetih letih dalje dobivalo vedno bolj jasne obrise. Ta zavest ga vendarle ni odvezovala od dolžnosti, včasih težke, razločevati smer in poiskati sredstva, kako jo uresničiti. Vse različne don Boskove dejavnosti in celo ustanovitve salezijanske družbe ter skupaj z Marijo Mazzarello ustanovitve družbe hčera Marije Pomočnice

© Umberto Gamba

nimajo namena samo zase, ampak je to način, kako uresničevati poslanstvo. Označevanje karizme za »salezijansko« pomeni več kot neko poreklo, pomeni duha in način delovanja, ki ju navdihuje ljubeznivost sv. Frančiška Saleškega. Lahko razmišljamo tudi kot o gibanju na osnovi koncentričnih krogov, katerih središče je »animacijsko jedro«, ki ga

predstavljajo posvečeni, salezijanci in salezijanke. Zares, majhno seme se je razraslo v drevo, to pa v gozd. V vezilu 2009 sem takole izrazil, kako konkretizirati naše poslanstvo: »Prizadevajmo si, da iz salezijanske družine napravimo široko gibanje za rešitev mladih.«

Smo »družina« in ne neka delovna skupina; družina, ki živi v občestvu in ima svoje poslanstvo, kot srce, ki utripa z dvojnimi udarcem – *sistolo* in *diastolo* – dva pola elipse, ki se ne moreta ločiti, ne da bi izgubila identiteto. Dva dokumenta razkrivata to pot: *Listina občestva* in *Listina poslanstva*. Občestvo govori o prijateljskem odnosu, o vrednotenju oseb in skupin. Poslanstvo pa opozarja na to, da ne gre le za »biti skupaj« kot na kakem taboru, ampak delati v sinergiji za vzgojo in evangelizacijo mladih. Ta povezanost se na najbolj jasn način kaže v pripadnosti nekdanjih gojencev salezijanski družini. Salezijanske konstitucije razložijo, da so oni del salezijanske družine zaradi prejete vzgoje. Nihče, ki je bil v kateri naših ustanov, ne more biti »zavržen«; to bi bilo za družino nesprejemljivo. »Njihova pripadnost postane močnejša, kadar se prizadevno udeležujejo salezijanskega poslanstva v svet« (Konstitucije sdb, 5). Govorjenje o »gibanju« poudarja živost poslanstva in priključuje v spomin evangelijski dogodek, ki prikazuje Jezusa vstalega na poti v Emavs z dvema učencema.

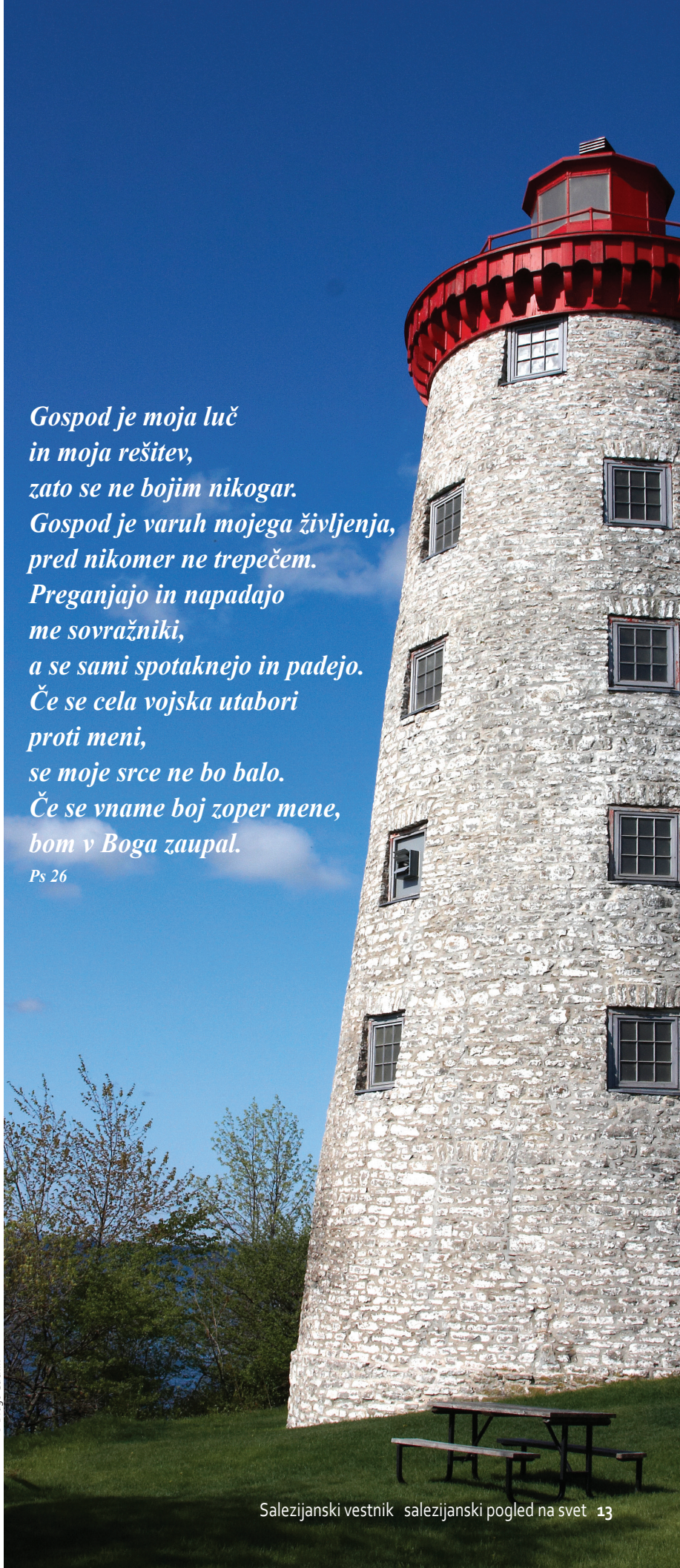
Učenca nam pomenita mlade: poklicani smo, da jih vodimo k Jezusu, edinemu, ki more dati smisel njihovemu življenju.

Vse to živimo znotraj širše razsežnosti vesoljne in, še bolj konkretno, znotraj krajevne Cerkve. Frančišek Saleški velja za inovatorja, ko predstavi svetost kot cilj vsakega kristjana. Don Bosko naglasi pravico/dolžnost sodelovati v Cerkvi po salezijanski karizmi. 2. vatikanski cerkveni zbor opozori na apostolat laikov in na poklicanost k svetosti. Skratka, »vsak kristjan je ali apostol ali *apostat* – odpadnik« (Leon Bloy). 24. vrhovni zbor salezijancev je razmišljal o skupnem poslanstvu v odnosu do nevarnosti »monopola poslanstva« s strani redovnikov, čeprav je dal ponovno veljavo njihovi nenadomestljivi vlogi, da so kot »animacijsko jedro«. Mi salezijanci smo del tega jedra, čeprav ne samo mi. Laiki, ki delijo z nami salezijanskega duha in poslanstvo, niso samo sodelavci, ampak so soodgovorni, čeprav na različnih stopnjah. Danes obstaja široka pahljača prostovoljskih skupin in društev. 24. vrhovni zbor je priznal to stvarnost kot nov način odpiranja drugim, kot izziv proti gospodovalni nepravičnosti in sebičnosti. Prostovoljstvo se širi. Ponekod se razvija zlasti na lokalni ali nacionalni ravni (Amerika); drugod se razvija mednarodno in misijonsko prostovoljstvo (Evropa); drugje prostovoljce sprejemajo (Afrika, Azija). Salezijansko prostovoljstvo je ponudba za mlade, ki so sledili pot mladinske pastorale, pomaga jim dozorevati in poglobljati njihovo usmeritev za zavzeto krščansko življenje, pogosto pa postane priložnost za srečevanje in evangelizacijo mladih zunaj naših ustanov. Konec koncev, kar šteje, je rešitev mladih. ■

© Drago Gačnik

*Gospod je moja luč
in moja rešitev,
zato se ne bojim nikogar.
Gospod je varuh mojega življenja,
pred nikomer ne trepečem.
Preganjajo in napadajo
me sovražniki,
a se sami spotaknejo in padejo.
Če se cela vojska utabori
proti meni,
se moje srce ne bo balo.
Če se vname boj zoper mene,
bom v Boga zaupal.*

Ps 26

© J. Žnidaršič

Ne boj se, novomašnik, našel si milost pri Bogu!

Nekoč sem imel v avtu tri mlade štoparje. Postali so pozorni na okostnjaka, ki je visel spredaj na ogledalu in je bil meni opomin za previdno vožnjo, tokrat pa je postal tema našega pogovora. Očitno je v mladih sopotnikih porajal različna čustva. Pogovor je stekel o življenju in smrti. Po daljšem pogovoru je eden rekel: »Mene pa je strah smrti!« Drugi je dodal: »Mene pa je strah življenja!« Oglasil se je še tretji in dejal: »Jaz o teh zadevah raje ne razmišljam, ker se bojim, da bo tudi mene strah«.

Trije mladi ljudje razmišljajo in govorijo o strahu. Ugotavljali smo, da se je v našo deželo naselil strah. Starim strahovom pred temo, duhovi, strelo, točo, poplavami in vojno so se pridružili novi moderni strahovi, kot so: strah pred ekološko katastrofo, strah pred ekonomsko recesijo, strah pred izgubo delovnih mest, strah pred terorizmom, strah pred popla-

vo mamil in zasvojenosti, strah pred razpadom družin, celo strah pred dosežki znanosti, ko se vprašujemo, ali človek sme vse, kar zmore.

Ob vseh teh in še drugih strahovih se mi zdi, da današnjemu človeku manjka temeljni strah – strah Božji, strah pred moralno in duhovno onesnaženostjo človeka.

Določena mera strahu se pollašča mladih tudi pri izbiri poklica, zlasti tistih, ki jih Bog kliče na pot duhovništva ali redovništva. Temu se ne čudimo. Gre za odgovorno odločitev. Celó Marija, kakor poroča evangelist Luka, ko ji je angel rekel: »Veseli se, milosti polna, Gospod je s teboj,« se je vznemirila in premišljevala, kaj naj pomeni ta pozdrav«. Angel pa ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu«. In po daljšem pogovoru z angelom, ko je zaslutila Božji načrt, je v veri izrekla svoj velikodušni: »Zgodi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38).

Poklicanost v duhovništvo ali posvečeno življenje je poseben Božji dar. Da pa človek udejanji ponujeni dar, je potrebno, da gre skozi določen proces, v katerega je vključenih mnogo ljudi in okoliščin, na kar nas je opozoril papež Benedikt XVI. v poslanici za 46. svetovni dan molitve za duhovne poklice, ko je med drugim zapisal: »Naša prva dolžnost je, da z nenehno molitvijo ohranjamo pri življenju klicanje Božje pobude v družine in župnije, gibanja in združenja, ki se ukvarjajo z apostolatom, v verske skupnosti in v vse oblike škofijskega življenja. [...] Od poklicanih se zahteva pozorno poslušanje in preudarno razločevanje, velikodušno in nezadržno sprejemanje Božjega načrta, resno poglobljanje tega, kar je lastno duhovniškemu in redovniškemu poklicu za odgovorno in verodostojno izpolnjevanje njegovih zahtev.«

Skrozi proces začetnega strahu in negotovosti so šli tudi letošnji novomašniki ter novinci in novinke, ki se pripravljajo na prve zaobljube.

Ko pa poklicani dojame Božji načrt in ga sprejme, se njegovo srce umiri in poln zaupanja zre v prihodnost, kljub preizkušnjam, ki bodo še prišle. Strah izgine, njegovo mesto zavzame novo upanje. To slutim tudi iz vabila na novo mašo, kjer je zapisano: »Poln hvaležnosti Bogu in vsem, ki me spremljate na moji življenjski poti, kličem na Vas Božjega blagoslova in Marijinega varstva« ...

Dragi molivci in novomašniki! Novomašniki so izrekli svoj: »Zgodi se!« Mi pa jih opogumljajmo in obljubimo: Novomašniki, ne bojte se, našli ste milost pri Bogu! Molivci za duhovne poklice vam še za naprej obljubljam molitveno podporo, da boste ohranili dar duhovništva v zvestobi vse dni svojega življenja.

Ivan Turk, voditelj SMZ

nameni molitve

JULIJ

Molimo za letošnje novomašnike, redovnike in redovnice, ki so izrekli redovno zaobljubo, da ostanejo zvesti dani obljubi.

AVGUST

Prosimo, da bi v letu duhovništva, ki se je začelo na praznik Srca Jezusovega, vsi duhovniki v zvestobi bolj upodobili svoje srce po Jezusovem Srcu.

SEPTEMBER

Molimo za otroke, mladino in njihove starše ter učitelje in vzgojitelje, da v šolskem letu, ki smo ga začeli, ne bi gledali le na učni uspeh, ampak tudi na kulturo srca.

kraljica apostolov **prosi za nas**

Marija,

*prva 'apostolinja' svojega Sina,
ki si z njegovimi učenci vztrajala
v pričakovanju Svetega Duha,
prosi za nas!*

*Prosi za vse, ki so bili prerojeni v krstni vodi,
da bodo v sebi razvili seme Božjega otroštva.*

*Prosi za vse, ki so prejeli sveto evharistijo
in bili z zakramentom birme potrjeni v veri,
da bodo pričevali za dar, ki so ga prejeli.*

*Prosi za vse, ki so si z zakramentom svetega zakona obljubili
ljubezen in zvestobo, v 'sreči in nesreči, v zdravlju in boleznih',
da bodo zvesti dani obljubi.*

*Prosi za vse, ki so prejeli zakrament svetega reda,
da bodo zvesto nadaljevali poslanstvo,
ki ga je tvoj Sin izročil svojim učencem.*

*Prosi za vse, ki so šli za klicem tvojega Sina
in so se mu posvetili z zaobljubami čistosti, uboštva in pokorščine,
da bodo neutrudno pričali za prihodnje dobrine.*

*Prosi za vse, ki so v življenju zašli
ali iz kakeršnega koli razloga prelomili dano zvestobo,
da bodo našli pot, ki vodi nazaj v Očetovo naročje.
Zakaj po krstu smo vsi poklicani,
da smo apostoli, priče Jezusovega vstajenja.
Zato: Kraljica apostolov, prosi za nas!*

Besedilo: s. Marija Žibert

»Ne morem učiti petja, če sam ne pojem«

Aleš prihaja iz gorenjske prestolnice. Njegova domača župnija je sv. Kancijan in tovariši, Kranj. Ima mlajšega brata in sestro, a se ne ukvarjata z glasbo. No, brat včasih po vzoru velikih 'raperjev' zloži kakšno rimo. Aleš trenutno dela v gradbeništvu kot fizik.

S salezijanci se je srečal kot osnovnošolec na duhovnih vajah v Želimljem. V najstniških letih se je veliko ukvarjal s športom – karate, plavanje in atletika so od njega terjali veliko časa. Prav v tistih letih pa sta se v njem rodili tudi dve »veliki ljubezni« – ljubezen do gora in ljubezen do glasbe. Predvsem igra kitaro, rad pa tudi zapoje. Poznamo ga po mnogih pesmih za otroke in mladino, veliko jih je napisal za Oratorij.

Kako se spominjaš svojih glasbenih začetkov?

Nikoli nisem hodil v glasbeno šolo. Igranja na kitaro sem se naučil pri skavtih. Tam sem spoznal prve akorde. Kasneje sem bil na tečaju pri Milanu Knepu. To je bil 20-urni tečaj za kantorje. Bilo je dovolj, da sem utrdil znanje in se naučil zahtevnejših prijemov.

Si že takrat igral v kaki skupini?

Od 7. razreda naprej sem aktivno igral v mladinski skupini, s katero smo vsako nedeljo peli pri maši. Takrat sem bil tretji kitarist, s časom pa sem bil še edini, ki je sploh igral. Malo kasneje smo, skupaj z bratrancem Bojanom, začeli z drugo zasedbo igrati kot ansambel za različne priložnosti.

Ta skupina še obstaja?

Da. Čez prihajajoče poletje igramo ob vsakem koncu tedna. Tovrstno igranje me zares veseli. Dodatna motivacija so precej pozitivni odzivi ljudi.

Kako pa je bilo z igranjem v župnijski skupini?

Ta skupina se je v srednješolskih letih razvijala in spreminjala. Prijavili smo se na prvi festival Ritem Duha in od takrat je bila to skupina Dlan, s katero smo skupaj delali kar nekaj časa. Drugo leto sem na festivalu sodeloval tako s skupino Dlan kot tudi v duetu z bratrancem Bojanom. Malo sem se želel preizkusiti kot avtor. Na to obdobje me vežejo lepi spomini.

Kako danes gledaš na festival Ritem Duha?

Veliko lepše je bilo, ko je festival potekal v celoti v živo. To je drug občutek za izvajalca – veliko več je

◀▶ Aleš Traven

Zdi se mi, da je veliko glasbenikov duhovne glasbe, ki navdiha ne iščejo v Svetem pismu. Opažam, da so besedila vedno bolj revna.

potrebno vložiti tudi v nastop. Sam sem pristaš nastopanja v živo. Bolje je, da nastopimo samo ob kitari in s petjem, kot da samo pojemo ob posneti glasbeni podlagi.

Na področju duhovne ritmične glasbe (DRG) trenutno deluješ kot »glasbeni mentor«. Kako je prišlo do tega sodelovanja?

Ko sem bil še pri skupini Dlan, so me poiskala dekleta iz skupine Pot. Iskale so nekoga, ki bi jim pomagal, da bi lahko pele pri mašah v župniji. Sprva sem hodil samo na vaje. Veliko smo delali. Navdušen sem bil nad interesom, voljo in energijo, ki so jo imela dekleta. Naš cilj je bil udeležba na festivalu in snemanje zgoščenke. To smo dosegli v dveh letih. Kasneje sem začel z njimi tudi igrati na prireditvah in slovesnostih. Zdaj je to že ustaljena praksa.

Si torej izvajalec DRG in mentor, na drugi strani pa 'muzikant'. Je med temi področji kakšna povezava ali so si različna?

Stvari se gotovo med seboj povezujejo. Ne morem učiti petja, če sam ne pojem. Ne morem povedati, kako z glasbo doseči ljudi, če sam tega ne vidim in ne doživim pod odrom. Povezava je gotovo ljubezen do glasbe. Gre za način izražanja, način, kako zadovoljiti eno čustveno potrebo. Določena glasba sodi k določenim občutkom. V različnih življenjskih situacijah lahko z glasbo najdeš tisto potešitev. Pri duhovni glasbi velja to zame, v drugem glasbenem žanru pa to iščeš pri drugih, pri ljudeh, ki jih zabavaš.

Kdaj si začel skladati in pisati besedila?

Začelo se je povsem naključno, na oratoriju. Za kranjski oratorij sem

naredil himno, z naslovom »Tralala«, in otroci so bili navdušeni. To je bila prva pesem, nastal je tudi prvi aranžma – kar iz nič. Potem sem začel sodelovati vsaj z eno ali dvema pesmicama pri Oratoriju v sodelovanju s skupino Sončni žarek.

Tvoje pesmi so tudi na zgoščenki »Jaz pa sejem pesem« skupine Pot ...

Skozi vsa leta so se nabirale pesmi. Takrat še nisem vedel, ali jih bomo kdaj posneli s skupino Dlan ali ne. Pri dekletih iz skupine Pot se je našlo dovolj energije in volje, da je to šlo.

Še vedno ustvarjaš? Sedeš za mizo in skušaš skladati oz. kje najdeš navdih?

Ustvarjam še vedno, vendar gre veliko bolj počasi, ker nimam več toliko časa za to. A ker je to nekaj za dušo, pri tem vztrajam. Načrtno sem sedel za mizo in pisal le od začetka, ko so bile takšne potrebe. Zdaj je vse skupaj stvar trenutka, stvar navdiha. Za duhovne pesmi najdem veliko navdiha v psalmih.

Kako gledaš na duhovno glasbo pri nas? Kako vrednotiš svoje delo?

Zdi se mi, da je veliko glasbenikov duhovne glasbe, ki navdiha ne iščejo v Svetem pismu. Opažam, da so besedila vedno bolj revna. Sem zelo samokritičen, stremim k temu, da bi bilo besedilo res sporočilno. Zdi se mi pomembno, da besedilo ustreza melodiji. Menim, da duhovna glasba ni to, »da se dá na plano hit«. S to glasbo je potrebno nekaj povedati, nekaj izraziti.

Kako pa si se sam loteval pisanja pesmi za oratorij?

Pri tem je potrebno pozabiti na avtorstvo. Pesem mora biti narejena

© osebnih arhiv

tako, da služi namenu, mora biti ti-sta pesem, ki jo otroci pojejo, radi pojejo, da jim pride v ušesa. Vedno sem pripravil osnutek, a sem potem dovolil, da so drugi podali mnenje, jo po potrebi predelali.

Ne prihajaš iz salezijanske župnije. Kako dobro poznaš don Boska?

»Moral« sem ga študirati kot voditelj oratorija, eno leto je bil celo predstavljen kot glavni lik na oratoriju. Bil sem že na romanju v njegovih rojstnih krajih. Napisal sem tudi pesem o njem. Neke noči, na pevskem vikendu skupine Sončni žarek, sem v dvorani, pred sliko Janeza Boska, napisal pesem »Se spomniš«.

Poletje in z njim oratoriji so pred nami. Tvoji spomini na oratorij?

Na oratoriju sem bil na začetku animator, deloval sem v smeri tehničnega vodenja. Potem sem bil nekaj časa tudi voditelj oratorija v Kranju. Spomnim se, da smo imeli takrat veliko število otrok, kar je bil za nas velik zalogaj. Bil sem tudi na predstavitevnih srečanjih za gradivo na Rakovniku, na oratorijih v drugih župnijah pa nisem nikoli sodeloval. Veliko sem se naučil, oratorij ti dá tudi nekaj za življenje.

Pogovarjal se je Matjaž Knez.

Po zgledu svetega ženevskega škofa

Skrben zapis srečanja, do katerega je prišlo dne 26. januarja 1854 v don Boskovi sobi v Valdoccu (zapisnik nam je zapustil eden od udeležencev Mihael Rua), je med drugim vseboval don Boskov predlog, da bi se mladi z Božjo pomočjo in podporo sv. Frančiška Saleškega zavezali k »praktični ljubezni do bližnjega«. Po krajši dobi preizkušnje bi se tisti, ki bi vztrajali, imenovali »salezijanci«, naredili bi zaobljubo pripadnosti skupnosti in posvetili vse svoje življenje delu med mladimi.

Bogdan Kolar

Po don Boskovi zamisli naj bi se nova skupnost imenovala »salezijanci«, to je po velikem učitelju duhovnosti in uglednem škofu iz konca 16. in začetka 17. stoletja sv. Frančišku Saleškem. Pastoralna

modrost, duhovnost in zgled tega svetnika so bili za don Boska velik izziv. Poznavalci razmer v takratni pjemonteški državi in don Boskovega ravnanja sodijo, da izbira takšnega imena in zavetnika nove skupnosti ni bila nič nenavadnega. Veliki cerkveni učitelj je bil v don Boskovem življenju navzoč od vsega začetka pastoralnega dela. Z njegovo podobo se je srečal, ko je kot mlad duhovnik deloval v zavetišču markize Barolo (markiza je celo razmišljala, da bi po njem imenovala skupnost duhovnikov, ki jo je želela ustanoviti; vendar te zamisli ni uresničila). Kraj, kjer je začel zbirati turinske fante, to je prvi oratorij, je postavil pod zaščito sv. Frančiška Saleškega. Njemu v čast je postavil prvo cerkev, ki še danes ob baziliki Marije Pomočnice v Valdoccu predstavlja srce vse salezijanske družine.

Zgled apostolske zavzetosti

Sv. Frančišek Saleški je bil znan kot goreč dušni pastir in voditelj škofije Ženeva, ki mu je bila zaupana v izjemno težkih zgodovinskih časih. Za škofa je bil posvečen leta 1602, a je že pred tem kot duhovnik pokazal izredno gorečnost pri delu za ohranjanje katoliške vere v Savojji, kjer so se močno razširile različne protestantske skupine, ki so prav sovražno nastopale do vsega katoliškega. Ko je Frančišek z duhovniki sodelavci obiskoval kraje na podeželju, je bil večkrat v življenjski nevarnosti. Vendar

je našel poti do src ljudi. Slovel je po svojih preprostih in prisrčnih pridigah, ki so bile nekaj povsem drugega, kot je bilo značilno za pridigarstvo tistega časa. Mnoge je nagovoril s svojimi duhovnimi spisi, brošurami, številnimi pismi in se posluževal tiska kot priložnega sredstva za razširjanje resnice. Med spisi sta najbolj znana Filoteja ali uvod v bogoljubno življenje in Teotim ali razprava o ljubezni do Boga. Oba spisa sta prevedena tudi v slovenski jezik in sta bila že večkrat natisnjena. Prvi obsežnejši izvorni življenjepis sv. Frančiška v slovenskem jeziku pa je

” *V naših srcih je žeja, ki je ni mogoče potešiti s tem, kar nudi zemsko življenje. Užitki zemskega življenja, ki so najbolj cenjeni in iskani, nas ob zmernem uživanju ne odžejajo, če pa gredo v skrajnost, nas zaduše. Vseeno si neprestano želimo njihovih skrajnosti, te pa vedno prekoračijo pravo mero in nam postanejo neznosne in škodljive. Človek more prav tako umreti od veselja kakor od žalosti. Da, veselje nas celo hitreje zapelje v propad kakor žalost.*

Iz knjige Teotim

© M. Lamovšek

napisal dr. Franc Walland, ravnatelj salezijanskega zavoda na Rakovniku, in ga izdal leta 1922, ko je Cerkev slavila tristoletnico svetnikove smrti. Knjiga je bila prvi tisk nove salezijanske tiskarne in prvi zvezek v vrsti svetniških življenjepisov. Sv. Frančišek Saleški je umrl leta 1622. Tristo let kasneje ga je papež Pij XI. razglasil za zavetnika pisateljev in novinarjev.

Don Bosko je v sv. Frančišku Saleškem videl model branilca katoliške misli in Cerkve. Po njegovem razumevanju časa je bila katoliška skupnost v drugi polovici 19. stoletja ogrožena in potrebna močne podpore. Nova zakonodaja, ki jo je v tem času sprejemala oblast v Piemontu, je načrtno izločala vpliv Cerkve iz javnega življenja. Po don Boskovem prepričanju je bil ženevski škof zgled pastoralnega ravnanja za tak čas. Tudi po delu za uveljavitev duhovnega bogastva sv. Frančiška Saleškega, ki ga je opravil don Bosko, je papež Pij IX. sv. Frančiška Saleškega leta 1877 razglasil za cerkvenega učitelja

▲ Sv. Frančišek Saleški v cerkvi, ki jo je njemu v čast v Turinu postavil don Bosko

in mu s tem dal posebno mesto med uglednimi voditelji Cerkve.

Zgled ravnanja

Po prepričanju sv. Janeza Boska pa je bil sv. Frančišek Saleški zgled ravnanja in duhovni učitelj za vsakega člana njegove skupnosti. Že leta 1854 je ustanovil majhno skupino sodelavcev, ki se je imenovala Konferenca sv. Frančiška Saleškega. Imela je namen povezovati mlade sodelavce v Oratoriju (stare nad 20 let) in jim nuditi pomoč pri njihovem delu. Vključevala je tudi skupino 'klerikov' (to je mladih semeniščnikov) in študente, ki so bili predani delu v Oratoriju. V Spominih na Oratorij sv. Frančiška Saleškega je zapisal, da se je odločil oratorij tako imenovati, »ker je del te naše službe zahteval veliko umirjenost in krotkost, smo se postavili pod vodstvo tega svetnika, da bi nam od Boga izprosil milost, da bi ga mogli posnemati v njegovi izredni krotkosti in pridobivanju duš. Še en razlog je bil, da smo se postavili pod varstvo tega svetnika; da bi nam iz nebes pomagal, da bi ga posnemali v pobijanju zmoti proti veri, zlasti protestantizmu, ki se je začel zahrbtno vtihotapljati v naše

kraje, posebno v mesto Turin«. Don Bosko ga je v svojih pismih večkrat navajal in se skliceval na njegovo učenje. Povsem se je strinjal z duhovnimi spodbudami v spisu Uvod v bogoljubno življenje in je to delo priporočal v publikacijah, ki so izhajale v Valdoccu. Pozneje je ime prešlo na redovno skupnost, ki je prevzela nadaljevanje don Boskovega dela kot svoje življenjsko poslanstvo. Ko je predstavil svojo utemeljitev za izbiro glavnega zavetnika skupnosti, je povedal, »da mora temelj, na katerem sloni ta kongregacija, tako v tistem, ki ukazuje, kakor v tistem, ki uboga, biti ljubezen in krotkost, ki sta značilni kreposti tega svetnika«. Frančišku Saleškemu, »gorečemu pastirju in učitelju ljubezni«, je zaupal vso svojo skupnost in po njem je skupnosti dal ime. Kakor je bila dobrota in gorečnost sv. Frančiška Saleškega za don Boska navdih, optimistični humanizem pa spodbuda za vztrajanje v dobrem, tako naj bi se ob liku svetega cerkvenega učitelja navdihovali tudi člani njegove skupnosti. Med salezijanskimi ustanovami na Slovenskem ima sv. Frančiška Saleškega za svojega zavetnika zavod na Rakovniku. ■

»Prav, da sem doživel ponižanje, saj sem bil precej svojeglav«

Pripravil: Tone Ciglar

Družina Božjega služabnika Andreja Majcna se je morala večkrat seliti, ker je oče bil v državni službi. Kot velik narodnjak v takratnem Mariboru ni bil zaželen; premeščen je bil v Kozje, kjer so preživeli dve leti (1907–1909) v hudem pomanjkanju in povsem neustreznih razmerah. Potem jim je le uspelo, da je oče dobil službo v Krškem (1909), kjer so ostali dalj časa; preselili so se torej na Dolenjsko. Biti lačen in brez vsega je v malem Andreju za vedno pustilo globoko sočutje do ubogih in veliko željo, da bi jim pomagal.

© arhiv Salezijanskega inšpektorata, Ljubljana

V stari kovačnici

V Kozjem so nas nastanili v za silo preurejeni kovačnici, kjer smo se zaradi vlage in slabe prehrane po malem vsi navzeli bolezni. Očetu se je zdravje zelo poslabšalo, saj je bil nagnjen k jetiki od mladosti. Mama mi je večkrat pravila, kako si je kupila nemške Kneippove knjige in ga zdravila ter ga tudi skoraj pozdravila.

Kmalu po naši preselitvi se je v novem domu rodil bratec Zoran (ali Albin), rojen leta 1907. Stara starša sta ga vzela v Melje (Maribor), da bi pri njiju imel bolj zdravo okolje. Vendar ni živel dolgo, saj je umrl za škrlatinko že leta 1911 v Krškem. Tam je tudi pokopan skupaj z očetom in materjo.

Iz teh prvih let se še spominjam lepega drevoreda od naše hiše do sodišča, pred katerim je bilo precejšnje dvorišče, na levi pa je bil

velik ograjen travnik. Spominjam se še, da je bilo nad nami nekoliko lepše stanovanje, kjer je stanoval gospod Kruhar s svojo družino, z gospo Marico, ki me je imela zelo rada, in hčerkama Zdenko in Stanko. Iskreno prijateljstvo smo ohranili tudi pozneje.

Po večkratnih pritožbah je končno sanitarna komisija ugotovila, da stanovanje ni primerno za bivanje, še zlasti zaradi nas treh otrok. Tako je bil oče v začetku maja 1909 razrešen službe v Kozjem in imenovan za isto službo v Krškem. Po slabih dveh letih je bilo našega drugega doma konec, spet smo se morali seliti, tokrat čez Savo na Dolenjsko.

▲ Božji služabnik Andrej Majcen (1904–1999) z vrh. predstojnikom Viganòjem in svojima sestrama (1989)

Domovanje v kaplaniji

V Krškem smo dobili stanovanje v tako imenovani stari sodniji v mestu pri cerkvi Svetega Duha (danes galerija); spodaj je bila mesnica, zgoraj pa v zadnjem kotu naše stanovanje. Kmalu smo se preselili v kaplanijo Pod Goro 8, ki je spadala k župnišču, in smo župniku plačevali najemnino. Krško je postalo moj tretji dom od leta 1909 do 1935, ko sem odšel v misijone, delno tudi do 1941, dokler so moji živeli v Krškem, kamor se po tem letu niso več vrnili.

Težavno otroštvo

Čez nekaj mesecev se je rodila še sestra Milka (Ljudmila), septembra 1909, naša najmlajša. Doma smo težko shajali, zato je Milka že leta 1922 ali 1923 odšla v Gratkorn blizu Gradca k stricu Antonu, ki je bil trgovec; pri njem se je uvajala v trgovski poklic. (Umrli je leta 2005 v starosti 95 let v Novem mestu, kjer je tudi pokopana.)

Tu so tekla leta mojega otroštva in moje mladosti. Bili smo štirje otroci: jaz, Marica, Milka in nekaj časa Zoran. Kot otroci smo se radi igrali. Pa je prišla bolezen, škrlatinika, leta 1911. Na naša vrata so obesili napis: "Vstop v hišo vsem prepovedan!" Bolezen je pobrala bratca Zorana; drugi smo jo preboleli. Ko sem noč po napadu škrlatinike zjutraj vstal, je Zoran že ležal v beli krsti, ves v cvetju. Spominjam se, da sem ga samo nemo gledal, ne da bi kaj jokal. Preden so ga pokrili, so mi ga zadnjič pokazali, kajti vsi trije s sestrama smo ležali bolni. Utrujen sem ponovno zaspal. Ko sem se prebudil, sem vprašal mamico, kje je, pa mi je povedala, da so ga že odnesli.

V šolskih klopeh

Pet razredov ljudske šole sem opravil v letih od 1910 do 1915. Zaradi škrlatinke bi moral eno leto šole izgubiti. Pa me je oče priporočil učiteljici Jermanovi. Vsak dan sem šel k njej na pouk, ona je med tem prodajala kruh. Živo mi je ostalo v spominu, da so me dišeči svež kruh in preste bolj zanimale kakor računanje.

Meščanska šola, v katero me je hotel poslati oče, da bi prej prišel do kuha, je bila nemško-slovenska. Bolj me je porival naprej moj oče, ki me je imel rad, kot pa moja pamet, še precej otroška. Zaradi posledic škrlatinke sem bil prvo leto zelo slaboten, saj sem bil v tistih vojnih letih več lačen kot sit, zato sem moral ponavljati drugi razred meščanske šole. Torej sem tri leta meščanske šole opravil v štirih letih. Učitelj Namoř je bil namreč zelo zahteven; neki učenec ga je zaradi tega celo z nožem napadel. Pa je bilo prav, da sem doživel to ponižanje, saj sem bil precej svojeglav; pa tudi nemščine sem se bolj oprijel, ki mi je potem vse življenje služila.

Meščanska šola v Krškem je bila izvrstna srednja šola, saj so jo imele avstrijske oblasti za nekakšno žarišče germanizma. Imela je dobre učitelje. Šola je bila založena s toliko učili, da jih nikjer pozneje nisem našel v tolikšni obilici, zato me je veliko naučila. Celo podporo so dobivali učenci; tudi jaz sem jo po očetovi zaslugi dobil eno leto. Poleg drugega je bil namen jasen: ponemčiti slovensko ozemlje. Silno so bili zahtevni posebno za nemški jezik. Tako sem tudi jaz nemščino dobro znal. Bil sem odličnjak in učitelji so bili zadovoljni z menoj. Zadnji letnik 1918/19 je bil že v slovensčini pod jugoslovansko vlado. ■

Dragi mladi!

Jezusovo velikonočno naročilo velja tudi danes:

Pojdi, draga slovenska duša, pošiljam te, da oznanjaš odrešenje drugim in tako zagotoviš rešitev svoje duše! Tudi tebe, dragi fant in drago dekle, Bog kliče.

Prosim te, ne zafrčkaj življenja, ne zapravi poklica.

Povem ti nekaj na uho: srečen, resnično srečen boš, ko spoznaš svoj poklic, ki ti ga je Bog od vekomaj namenil. Gorje ti, če se boš podal na pot zablod. Sveti Duh naj te razsvetljuje in opogumlja, da sprejmeš dar Božjega klica.

MOLITEV

da bi Bog poveličal
Božjega služabnika Andreja Majcna

Neskončno sveti Bog.

Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen, misijonar na Kitajskem in v Vietnamu, goreč salezijanec in duhovnik, je z velikim žarom vsem oznanjal evangelij, še posebej ubogi in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal z velikodušno dobroto in ljubeznivostjo ter s posredovanjem tvojega usmiljenja v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te, poveličaj ga pred nami na čast oltarja. Pomagaj nam, da ga bomo vneto posnemali in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji nas usliši v naših potrebah.

(Lahko vstavimo namen.)

Naj bo tudi naše življenje ena sama hvalnica tebi, ki si slavljem zdaj in vekomaj. Amen.

S cerkvenim dovoljenjem, Nadškofija Ljubljana.
Datum: 17. 11. 2006, št.: 1923/06.

Prosimo, da o morebitnih uslišanjih sporočite na naslov: Salezijanski inšpektorat (Tone Ciglar), Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, telefon: 041/317.318, e-pošta: tone.ciglar@salve.si
Na istem naslovu dobite tudi vse informacije.

Iz brazilskih planjav amazonskega pragozda

s. Agata Kociper

Po dolgem času vam zopet želim nadrobiti nekaj misijonskih utrinkov. Z letom 2008 je minilo 25 let, od kar se nahajam v Gospodovem vinogradu ob ekvatorju v Braziliji, kjer nas sonce in dež radodarno božata vseh 365 dni. Gospodarju žetve se zahvaljujem za misijonski poklic in deželo, ki mi jo je podaril za moj novi dom, ta pa me s svojo drugačnostjo in preprostostjo vsak dan bolj bogati in osrečuje.

V 25 letih se je v Braziliji precej spremenilo. Ko sem prišla, je bilo tu 120 milijonov prebivalcev, danes jih je okrog 190 milijonov. Brazilijo sestavlja 26 zveznih držav in en zvezni okraj, kjer je tudi glavno mesto – Brazilija.

HMP smo navzoče v vseh državah, in sicer v 9 inšpektorijah, lani pa smo slavile 100-letnico prihoda prvih sester. Ob tolikem prebivalstvu si lahko predstavljate tudi različnost kultur teh ljudstev. Med njimi posebno pozornost zasluži indijanska, ki je bila pred prihodom Evropejcev prva in edina na teh tleh, a se je zaradi zatiranja s težavo ohranila in uveljavila. Med ta indijanska ljudstva nas je Bog poklical in poslal, da bi oznanjale svetu, kako Bog izvoli to, kar je majhnega, da iz tega naredi nekaj velikega. Vesele smo, da imamo danes pri 85 sestrah v naši inšpektoriji

kar 20 mladih sester iz različnih indijanskih plemen.

Šola nekoliko drugače

Misijon oživi, ko se konec februarja pričinja novo šolsko leto. Družine se več kot teden pripravljajo na odhod otrok v šolo, pa ne z nakupom šolskih potrebščin, ampak s pripravo prehrane. Čolnički na vesla ali s pomočjo majhnega motorčka, obloženi z vrečo manjokinih praženih drobtin – to je njihov vsakdanji kruh – šopom banan, ananasa in še kaj prekajenih rib, se ves dan vrstijo in ustavljajo pred misijonom. Prihajajo od daleč, po več dni veslanja ali pa tudi teden daleč. Ko ni lunine svetlobe, se ustavijo ob reki, naredijo počivališče iz vej, obesijo mreže in nekako prepijo noč za nočjo. Ko ni drugega za pod zob, si nalovijo rib. Dobre volje

za študij je toliko, da pozabijo, da bo priloge za šolsko leto kmalu konec a žive v upanju, da jim bo šolska malica lajšala težke trenutke. Starši morajo pogosto nazaj domov, da jim pripravijo hrano za drug obisk, medtem otroci pod odgovornostjo starejšega brata ali enega od sorodnikov (večkrat žive družine skupaj v skromni hiši ali pa pri sorodnikih) potrpežljivo čakajo novega snidenja s starši. Moramo reči, da v mestih šolska malica veliko odleže – ta je odgovornost ministrstva za šolstvo, v odročnih krajih pride do učencev mesece kasneje in pogosto v mnogo slabši kvaliteti. Res pa je, da ti učenci, tako osmošolci kot srednješolci, vedo, da imajo v Sloveniji dobre botre in botrice, ki za njih poskrbijo. Hvala vam! Sami pa hvaležno zato tudi na misijonu radi opravijo kakšno opravilo in poskrbijo za red na vrtu in v sadovnjaku.

Kako delati v ambulanti?

Nekega večera sva bili s sestro sami doma. Nimamo elektrike, zato nas rešujejo skromne luči na sončne celice. Obe sva pozno v noč še pri delu, saj imava kot učiteljici veliko za pripraviti za naslednji dan. Izenadi naju možakar pod oknom in zaprosi za pomoč. Sestre, prihajamo iz mesta in moja žena pričakuje otroka. Vsak čas bo rodila. Ali lahko odprete ambulanto? (Ob hiši imamo namreč ambulanto, kjer deluje 85-letna s. Alina, Poljakinja, zdravnica in to delo je poznano vsem prebivalcem navzdol in navzgor ob reki Ičana. Toda tokrat je ni bilo doma.) S sestro sva se spogledali, saj se malo razumeva na zdravstvo, pa vendar ... Ali je kakšna ženska, da bo pomagala pri porodu, sem ga vprašala. Veliko jih je v čolnu ... Upanje je rastlo, vse bo šlo dobro, sva se tolažili. Hitiva odpirat ambulanto, mož in mati vsa v bolečinah sta že tam, tistih žensk pa še od nikoder. In manjkajo še škarje. Pa kdo bi jih našel v ambulanti v tisti temi in nama

še premalo poznanih prostorih! Hitim domov, med tem časom zgrabim alkohol in med potjo razkužujem škarje. In glejte, možakar že pije, da se je otrok rodil. Oče je zaključil babičino delo in po par minutah je mati s prelepim fantkom vstopila v sobo, ga položila na posteljo ter se za trenutek usedla na stol ob njem. Seveda, tudi za otroka smo improvizirale pleničke, saj ni imel ničesar. Kar nisem mogla verjeti, da je vsega že konec. Staršem sem rekla, da je to čudežen otrok, saj ga je Božja previdnost na tako poseben način pripeljala na svet.

Obisk na drugi strani reke

Pred časom so nam sestre v Icani želele razkazati misijon. Bila je lepa sončna nedelja, me pa smo hotele narediti tudi dejanje ljubezni in obiskati družine onstran široke reke. Za to smo potrebovale čoln. Povabile smo fanta, čigar družini smo pomagale kupiti motorček za čoln, da nas s kolegom zapelje čez. Bila sta to sedmošolca in predvsem prijatelj je bil zelo več voznik. Z veseljem se spuščamo po hribu reke navzdol do čolna, medtem ko nas domačini radovedno in zaskrbljujoče spremljajo s pogledi, saj je bilo strmo in kraj za nas nenavaden. Malo neroden spodrseljaj je bilo vzrok kakšnega nasmeha in veselja več. Končno smo se štiri sestre vkrcale v čoln. Vse je bilo razigrano, pa tudi več pomočnikov kot le tista dva po naročilu smo imele. Kar cel kup otrok je vstopilo z nami do čolna, se poigravalo z vodo, saj je ta za njih razvedrilo, življenje. Naenkrat pa čolna ni bilo mogoče spraviti od obale. Pa kaj je narobe, motorček se vrti, čoln pa nikamor. Ugotovijo, da je čoln sedel na štoru in treba bi ga bilo previdno odmakniti od njega. Niso hoteli nadlegovati sester, da bi šle dol, pa so se otroci okorajžili, da bi odstranili čoln od štora. Na obeh straneh se obesijo na čoln in z enim samim zama hom ne odstranijo čolna niti ne štora, ampak ga toliko dvignejo, da se vse

štiri prekopicnemo v reko, se skupaj z njimi okopamo ... Jaz pa držim roko s fotografskim aparatom navzgor, da ga rešim potopa. Čoln in motorček sta se tudi obrnila in napila vode, pa hvala Bogu ni bilo škode. Seveda smeha vseh kar ni hotelo biti konec. Sledila nam je tedaj pot po reki domov, tokrat na vesla. Obisk k družinam onstran reke pa je ostal za drugič. Nam pa ponovna zahvala Božji previdnosti misleč, kaj pa če bi se nam kaj podobnega pripetilo sredi reke!

S takim zaupanjem in vero gremo naprej. Ta nam je potrebna, kjer koli smo, tudi na naših poteh z avtomobili ali pri čisto vsakdanjih opravilih. Pa naj nas spremlja povsod! Upam, da so vam ti utrinki nekoliko približali naš fantastičen in izzivov poln svet misijskega delovanja, v katerega ste vključeni tudi vi. Posebej pa ta vključitev velja moji dragi mami Ani, ki je že toliko darovala za misijone, 23. marca letos pa se je preselila v večnost in nam je od tam sedaj še močnejša priprošnjica. Naj sedaj uživa polnost vstajenja, kar upamo, da bomo nekoč dosegli tudi mi. ■

kerečev sklad

V »KEREČEV SKLAD« za salezijanske misijon(ar)je in za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja ANDREJA MAJCNA ste od 16. aprila do 10. junija 2009 darovali:

Arnuš A., Blatnik M., Bole Kosmina E., Brezavšček R., Brodarič M., Hribar M., Japelj M., Jeglič M., Jermol K., Jernejčič J., Kapus A., Kotar M., Kralj S., Kržišnik Z., Kužnar T., Lah A., Letnar V., M. M., Makuc R., Marinko M., Mešiček A., Mušič Z., Ovijač A., Petrič I., Petrič M., Pfeifer M., Povše T., Strniša A., Šerbak R., Šter L., Urbanija L., Urbas M. in nekateri neimenovani dobrotniki. BOG POVRNI!

© A. Grum

Zaveza molitve

Mašna zveza je duhovno združenje dobrotnikov svetišča Marije Pomočnice na Rakovniku (ustanovljeno je bilo že davnega l. 1902). Vsako soboto ob 7. uri darujemo salezijanci po namenu članov mašne zveze sv. mašo. Kakor so duhovne potrebe dobrotnikov različne, tako so nameni te maše raznovrstni in sadovi brezmejni, člani pa so deležni tudi drugih molitev in dobrih del, ki jih namenjamo drug za drugega.

Vpis. V mašno zvezo se lahko vpiše vsak, ki nameni dar za cerkev Marije Pomočnice (lahko je enkratno ali se ga občasno obnavlja), sporoči svoj naslov in zaprosi za vpis. Ob vpisu vsak član dobi vpisno »izkaznico«, v kateri je tudi posebna molitev članov mašne zveze. Dar lahko pošljete po poštni nakaznici, na transakcijski račun, v vrednostnem pismu ali pa oddate osebno na Rakovniku.

Članstvo. Spregovorite o mašni zvezi tudi svojim znancem in pri-

▲ **Procesija s kipom Marije Pomočnice**

jatelj. In še tole: s smrtjo članstvo v mašni zvezi ne preneha, še več, vanjo je mogoče vključiti tudi pokojne. Marsikomu je članstvo v mašni zvezi najzanesljivejša podpora pri očiščevanju na poti v Očetovo hišo. Zato je nekdo to zvezo označil kot »duhovno rentno zavarovanje« za čas v vicah, ko si sam ne bo mogel pomagati.

Dokler bomo salezijanci živeli in delovali na Rakovniku pod varstvom Marije Pomočnice, tako dolgo je vsem članom združenja mašne zveze zagotovljena sv. maša vsako soboto ob 7. uri po njihovih namenih.

Nov kartonček. Če želi kdo, ki je že vpisan v MZ, dobiti nov kartonček, naj to sporoči (in napiše, da je že vpisan v MZ – morda navede še številko s starega kartončka).

Kako tolažilna je za nas, ki verujemo in zaupamo v priprošnjo Marije Pomočnice, misel sv. Bernarda: »Spomni se Marija, da še ni bilo slišati, da bi ti koga zapustila, ki je tvoje pomoči prosil in se v svoji prošnji k tebi

sklad rakovnik

Za obnovo Rakovnika (zlasti za obnovo prostorov glasbene šole) ste od 16. aprila do 10. junija 2009 darovali:

Andrejašič L., Babnik J., Baloh J., Barič A., Bečaj D., Bedenkovi, Bernik A., Blatnik M., Božič A., Burgerjevi, Cigoj M., Demšar F., Ferjančič F., Garbus M., Geršak M., Hodnik M., Ilc J., Jager M., Jernejčič J., Kačičnik K., Kavčič A., Kislak M., Klavs I., Knapič C., Kobale F., Končan I., Kordiš A., Kos M.J., Kotar D., Kovač I., Krebs M., Kuhar M., Kumer T., Kužnar T., Letnar V., Luštrek M.A., M. M., Makuc R., Mavčevi, Maver M., Mentesh A., Mlinar M., Mošnik A., Nagode M., Ocvirk M., Omladič A., Osredkar M., Pajer H., Pečlin A., Perhaj Š., Petelin M., Petrič I., Podlunšek M., Podobnik C.K., Podržaj A., Prelog T.F., Prevodnik C., Prošek A., Riglerjevi, Rogan T., Romih M., Rozoničnikovi, Selan F., Sladič D.A., Šavs N., Šeligo J., Šerbak R., Štumberger E., Tekavec M., Urbanija S., Valentinčič D., Vintar J., Vučičevi, Zorko K., Zorko T., Žukovec J., župnija Rakovnik in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoj dar lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:
Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana
SI56 2420 9000 4141 717
sklic **00 06**
Pri nakazilu na račun kot namen navedite **RAK**.

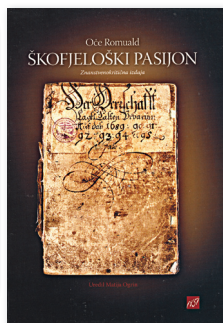
zatekel!» Podobno je zagotavljal tudi sv. Janez Bosko: »Vsi, ki podporajo salezijanske ustanove, bodo deležni posebne Marijine pomoči!«

NASLOV: Mašna zveza, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, tel. 01/42.73.028 (ravnatelj), TRR 24200-9004141717 ref. 00 06, s pripisom MZ (v rubriki namen nakazila).

Janez POTOČNIK
ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

»Veliko je treba brati, a ne kar koli.« Plinij
 »Branje je najboljše učenje.« Puškin

Ocenjuje: Jože Zadravec

Moj svet – My World

Tone Kuntner, NOVA REVIJA,
 prev. v angl. dr. Andrej Rijavec

Dvojezična zbirka pesmi obsega izbor iz Kuntnerjevih več kot dvajsetih izdanih pesniških knjig, tokrat razvrščenih v sedem ciklusov po sedem pesmi. Obsežno spremno besedo je napisal akademik Drago Jančar; v njej je strnjeno povzel celovit Kuntnerjev pesniški svet. »Kuntner piše s sveto jezo svetopisemskega očaka o novih dneh, v katerih ljudje ne razumejo več niti takšnih besed, kot so prijateljstvo, ljubezen, polje ali domovina ... Kraj, ki ga ni, hiša, ki je več ni, prijateljstva, ki razpadajo kakor zidovi neke hiše, grobovi, neusmiljeno izgubljene pokrajine otroške duše. Toda na koncu je zmeraj novo življenje, člen v človeški verigi med včeraj, danes in jutri.« Kuntnerjev svet pa vsemu navkljub ne pozna obupa – »njegov svet je zmeraj znova naseljen z upanjem«.

Škofjeloški pasijon

Oče Romuald, MOHORJEVA družba Celje

Najstarejše ohranjeno slovensko dramsko besedilo (863 verzov) – eden od največjih dosežkov slovenskega slovstva v dobi baroka in eno najlepših dramskih pesnitev v slovenski literaturi – je sedaj izšlo v znanstvenokritični obdelavi (430 strani) več avtorjev (ur. dr. Matija Ogrin). Akademik dr. Kajetan Gantar je v predgovor strnil globlji pomen tega besedila. »Najmočnejši vzgibi za rast in razcvet gledališke ustvarjalnosti in nastanek dramskih umetnin prihajajo iz globlin religioznosti, iz elementarnega doživljanja bogoslužnih besedil in verskih resnic. To je tisti vmesni prostor, kjer se sre-

čujeta in medsebojno oplajata bogoslužje in gledališče, kjer liturgija prehaja v dramsko igro in kjer se gledališka igra preliva in spreminja v bogoslužje.«

Pribežnice

Ajshil, prev. dr. Brane Senegačnik,
 MOHORJEVA družba, Celje

Besedilo obsega 1070 verzov, spremna besedila (komentar, tragedija in tragično, tragiški agoni, členitev dramskega dejanja in značaje v Pribežnicah, Ajshil pri Slovencih, Ajshil na slovenskih odrih ...) pa so napisana na 78 straneh. Ajshil (525–466 pred Kristusom) je že v antiki veljal za pravega izumitelja tragedije, občudovali so njegov vzvišeni pesniški slog in globoko teološko misel. Pribežnice, lirična drama o begunstvu, o manipulativnem očetu in ženskem strahu pred spolnostjo, so v slovenščino prevedene prvič.

Vladimir Rubajev / Pokrajine irealnosti

Serge Lentz, prev. Vital Klabus,
 MOHORJEVA družba, Celje

Usoda Rubajeva odseva lik svojega literarnega očeta, ki se svetu na neki način posmehuje, a ga doživlja z občutljivo in nežno dušo. V tej bogati duši se zrcali žitrodna ukrajinska pokrajina z vsem svojim neizmernim rastlinskim in živalskim bogastvom. Sredi nje so živeli in še žive neverjetni človeški liki v skrivnosti rojevanja, ljubezni in umiranja. S svojim očetom je Rubajev »čudak«, čeprav oba v jedru ljubeznivi bitji, ki se znata pogovoriti celo z rastlinami in s konji. Rojaki se ga spominjajo kot legendarnega velikana, ki z udarcem gole pesti pobije merjasca in kar s čelom odbije pod-

boj zanj prenizkih vrat ... To je zgodba, izpisana na 660 straneh.

Domače stezice / od Drave do Jadrana

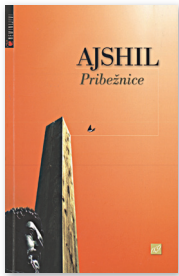
Metod Turnšek, izbral Milan Dolgan,
 MOHORJEVA družba, Celje

Obsežno uvodno besedilo o Turnškovem življenju in delu (Franc Pibernik) ter še obsežnejše (drobno tiskano) sklepno poglavje z naslovom »Redakcijsko poročilo s komentarjem« ter »Razlago narečnih in manj znanih besed« (Milan Dolgan) oklepata Turnškove samostojne avtobiografske spise (21) o otroških in dijaških letih. Zbrani spisi so izšli ob stoletnici rojstva (Budina pri Ptuj, r. 21. 2. 1909, u. Celovec 26. 1. 1976) Turnška (krstno ime Konrad, redovniško Metod), ki je bil cistercijan (vzgojitelj, dušni pastir), pisatelj, dramatik, prevajalec (liturgičnih knjig) in publicist (vsestranski kulturni delavec na Tržaškem in Koroškem). Spisi govorijo o prebujajoči se mladosti. Janko Messner je ob Turnškovi smrti ter prenosu njegovih posmrtnih ostankov v Stično strnjeno zarisal njegov duhovni lik: »Štajerska vas je dala. Slovensko zamejstvo vas je sprejelo. Iz Tržaškega ste prišli med koroške brate. Zdaj za zmeraj odhajate v svojo slovensko domovino. Ozkosrčni niste bili nikoli.«

Globine, ki so nas rodile

Alenka Rebula,
 MOHORJEVA družba, Celovec

Sporočilen je zapis pod glavnim naslovom: »Vsakokrat, ko se občutljiv odrasli človek zazre v oči majhnega otroka, začuti, da se tiho premaknejo globine, v katerih spi spomin.« Nič drugače bralca ne nagovori naslov spremne besede: »Otroci nas vabijo v prerjenje« (dr. Blaž Mesec). Pisec še poudari: »V svojem pisanju je avtorica objektivna, neprizanesljiva in zahtevna – nič olepševanja in izmikanja – stvari, tudi tragične, poimenuje z njihovimi pravimi imeni. Je stroga in stvarna, vendar čuteča, prizadeta in zavzeta, usmerjena bolj normativno kot terapevtsko, vendar v svoji jasni normativnosti – terapevtska. Izkleše jasen lik uslišanega otroštva in opozori na tragične posledice neuslišanega. S tem nadvse jasno odgovori vsem, ki v imenu pravice do drugačnosti zagovarjajo vsakršno vzgojno poljubnost.« Branje za starše in vzgojitelje!

Skrivnostni svet naših otrok

Egidio Santanché, prev. Tone Dolgan, NOVI SVET

Čeprav je pisec te knjige, pediater, psiholog in psihiater, v svojem slogu poetično naravnani, so vendar njegovi nasveti življenjski in polnokrvni. Duhovno vezilo svojega poslanstva je ubesedil z naslednjimi besedami: »Rad bi pomagal otroku prav od rojstva, nato odraščajočemu in morda tudi odraslemu, ki postane žrtev duševnega zloma, da bi vsi dosegli svojo sijajno končno obliko. Rad bi jih osvobodil lusk, s katerimi jih pogosto nehoti utesnijo njihovi vzgojitelji, in jim pomagal svobodno in brez tolikerih negativnih vplivov izraziti lastni enkratni, čudoviti ton, ki je nenadomestljiv v harmonični uglašenosti družbe.« Že naslovi posameznih poglavij dajo rahlo slutiti celovitost okolja, v katerem se znajde otrok v svojem začetnem bivanju: Duševnost in zunanji vplivi, Šola in družbeno okolje ter Družina, prednosti in slabosti. Z odgovori na vprašanja staršev, dijakov in učiteljev pomaga nam vsem, posebej pa mladim staršem, pri usmerjanju duševnega in osebnostnega razvoja naših otrok.

Vila Henrieta

Christine Nöstlinger, prev. Ana Grmek, MOHORJEVA družba, Celovec

Kot vsi romani Nöstlingerjeve se tudi ta ukvarja s stiskami otrok v sodobnem svetu, pri čemer pa nikoli ne pozabijo na domišljijo in humor, ki temeljita na otroškem pogledu na dogodke. V vili Henrieta je na začetku vse kot v pravljici, potem pa se nad družino zgrnejo temni oblaki: neuspešni so poslovni podvigi babice, tako da mora vila na dražbo, kar zelo prizadene trinajstletno Marico. Odrasli člani, ki živijo v tej vili, se začno obnašati prav po otročje in nočejo pogledati resnici v oči. Trezno glavo ohrani samo Marica in čudaški, gluhi stari stric; prizadevata si, da bi vila s prelepim vrtom še naprej ostala njihov dom.

Dunaj na poštni znamki

Lev Detela, MOHORJEVA družba, Celje

Tretja knjiga spominskih zapisov govori o času od preobrata v svetovnem sistemu prek osamosvojitve in demokratizacije Slovenije do danes. »Knjiga je mozaik slovenske zgodovine, srednjeevropskega kulturnega utripa, še posebno avtorja samega kot človeka, sopotnika, očeta, deda.« Detelova knjiga nagovarja vsakogar, predvsem Slovence in Slovenke, razseljene po svetu. Njim predvsem pripoveduje o »dolgih hudih nočeh v tujini, ko ne moreš zaspiti in se ti iz polteme prikažejo prividi o tragičnem zamiranju življenja in sveta in se pojavijo sence strahu v najrazličnejših podobah.« Zgovorne so besede, ki jih je v spremni besedi zapisal Andrej Rot: »Nenavaden naslov za vsebino, ki presega majhen kos papirja, a je polna simbolike.«

Spiralice / v otroških glavah

Almira Marušič, risbe Uroš Hrovat, MOHORJEVA družba, Celje

Gre za otroka, razvoj njegovega mišljenja oz. inteligence. Kaj vse se pri tem dogaja? Kako dogodke sprejema otrok, kako se odzi-

va na svet, ki ga obdaja? V štirih poglavjih je zaobseženo vse, kar se lahko zgodi in kar se je v resnici zgodilo. V nekaterih zgodbah se zaiskrijo iskricice v otroških glavah. Zabavamo in čudimo se, ko nam pripovednica tako prostodušno govori o velikih stvareh, o prebujanju novih svetov v malih glavah. Marjan Tomšič ob koncu svoje spremne besede pripiše, da se bralec v teh zgodbah »spojije in predvsem naučije miru, razumevanja, sočutja, dotikov in iskrenosti, ki je značilna za otroški svet; seveda le za tisti otroški svet, kjer strah pred kaznijo ni povzročil anomalij, recimo malih in velikih laži, torej neiskrenosti in raznih sprenevedanj.«

Jezik molka / in druge zgodbe

Nataša Konc Lorenzutti, MOHORJEVA družba, Celje

Zgodbe so namenjene odraslim. »Izhodiščna situacija pripovedi v zbirki je praviloma vsakdanja: na videz nepomembna opazka, pogovor ob zajtrku, pomisel, ki pa sproži nepričakovano dogajanje.« V tem dogajanju je nekaj, kar bi lahko imenovali »vsakdanje usodnosti«. »Vsakdanost je seveda tista, ki jo živimo vsi, v odnosih s svojimi partnerji, otroki, sorodniki, soljudmi, s katerimi smo prepleteni v socialno mrežo, in vsakdanja je samo na prvi pogled, če nanjo gledamo s stališča rutine, sicer pa vse, kar se nam zgodi, iz nje izhaja.« Zgodbe, ki se vrstijo, spremlja humor, poetični pristop, skoraj terapevtsko psihoanalitičen vpogled v situacijo, čustveni naboji na meji znosnega, intimna lirična izpovednost ali angažirano etična in socialna nota na meji epskega.

salve

Iz skrinje polhograjske graščine

Jožica in Jože Kavčič, založba SALVE, Ljubljana Rakovnik

Habent sua fata libelli – latinski pregovor v pomenu knjige imajo svojo usodo. Tudi tisto, kar opisujejo, bi lahko imelo svojo usodo. Da se ne bi zabrisala sled za vsem, s čimer nas je preteklost obdarila, za vsem, kar se je vgrajevalo v temelje sedanosti in prihodnosti, Sveti Duh navdihne posameznike – glasnike duhovne dediščine, da jih posreduje sedanjim in prihodnjim rodovom ter jih osrečuje.

PRIPRAVA ZA TISK - ZALOŽBA - VIDEO - TRGOVINA

Rakovniška 6 - Ljubljana - 01 427 73 10 - info@salve.si - www.salve.si trgovina je odprta vsak delovni dan 8.00–18.00 - ob sobotah 8.00–13.00 ter ob romarskih shodih

Samo barbara ne zanima, kako so živeli naši predniki, kaj so počeli, kaj verovali, kaj ljubili. Kako osrečujoče se je zalistati v monografijo (424) o polhograjski graščini ter njenih znamenitih graščakah, družinah, usodah posameznikov, kako razveseljivo je, ko se na trenutke ustavimo ob starodavnih fotografijah (več kot 300) ter odčitavamo njihovo govorico – o ljudeh, času, delu, noši, poklicih, praznikih, cerkvah, kapelah, križih, kipih, grbih, spomenikih, simbolih, arhitekturi in podobno. Z monografijo sta Kavčičeva naredila dragoceno vezenino spominov, ki ji bo čas samo še zlahkal sij in dvigal ceno.

Bezek Vera, Rakitna
Cuderman Ana, Preddvor
Čampa Vincencij, Vel. Lašče – duh.
Golob Amalija, Prmskovo na Dol.
Hočevar Anica, Ambrus
Horvat Jože, Žižki
Kolman Anica, Begunje na Gor.
Koncut Helena, Šempeter pri Gor.
Koželj Ivanka, Tržišče
Krevs Marija, Mirna Peč
Medved Minka, Višnja Gora
Perne Terezija, Gornji Grad
Povše Terezija, Ljubljana
Pusar Terezija, Šentrupert (102 leti)
Pušnik Franciška, Slov. Konjice
Resnik Jožefa, Motnik
Skale Marija, Šmarje pri Jelšah
Strnišnik Francka, Vransko
Špan Anica, Ljubljana
– sestra dveh salezijancev
Zelič Karel, Tuhinj / Griže
– oče sestre salezijanke
Žnidarišič Mihaela, Šempeter pri G.

Ljudmila Anžič
1948–2009; mati sestre HMP

Od Boga prihaja vsako dobro in k njemu se vse vrača. Vsak človek ob svojem času, v času, v katerem je že izpolnil poslanstvo, za katerega ga je Bog poslal med nas ljudi.

Naša draga hči, sestra, mama, žena in velika prijateljica in dobrotnica mnogih ljudi, naša Ljudmila, je v Božjih očeh že izpolnila svoje veliko poslanstvo ljubezni. Ni ji bilo dano veliko let in vsi njeni čutimo, da se od nas poslavlja prehitro, vendar pa nas tolaži misel, da je naše slovo kratko in da se bomo nekoč vsi ponovno srečali in nadaljevali veliko praznovanje življenja, ki ga je mama želela živeti v polnosti vse do zadnjega dne.

Ljudmila Anžič je bila rojena 13. maja 1948 leta v Ljubljani, v družini Toneta in Ljudmile Božič z Lavrice. Imela je sestro dvojčico Marinko in brata Toneta. Njihova vrtnarija je bil kraj, na katerem so se otroci učili biti pošteni ljudje in dobri kristjani.

Bil pa je tudi kraj srečevanj z mnogimi ljudmi, ki so se radi vračali, ne le po rože in sadike, pač pa tudi zato, ker so bili lepo sprejeti in dobro postreženi.

Ljudmila se je poročila z Edotom iz Šmarja Sap. V zakonu sta se jima rodila dva otroka: hči Ljudmila, redovnica družbe hčera Marije Pomočnice, misijonarka v Kambodži, in sin Edi, ki se je poročil in imata z ženo Tino sina Aneja. Njega je imela babica Ljudmila še posebno rada. Spoštovala je snaho Tino, ki ji je v zadnji bolezni stregla z veliko skrbjo.

Mnogo ljudi je poznalo Ljudmilo ali Milko, kot so jo klicali po domače. Dolga leta je delala v trgovini, kjer je ljudem vedno stregla z dobro voljo in poštenostjo. Mama Ljudmila je bila mama na mnogo načinov. Prvič v zakonu, kjer je svoja otroka vzgajala ne le z besedo, pač pa predvsem s svojim zgledom delavnosti, poštenosti in globoke vere. Bila je neutrudna.

Po končani naporni službi je bila doma in z ljubeznijo skrbela za družino in negovala tudi svoj velik vrt in rože, ki so bile njeno posebno veselje. Še vso to zadnjo zimo je skrbno zalivala in presajala rože, da bi bila tudi letos okna hiše polna cvetja. Bila je mama tudi za sestre hčere Marije Pomočnice, saj je ob vstopu hčerke v redovno družbo sama rekla, da smo odslej vse sestre na nek način njene hčere.

Z vsem srcem je čutila, da pripada veliki salezijanski družini. To je na poseben način živela tudi v letih služenja v skupnosti salezijancev na Rakovniku. Večkrat je doma govorila o bogoslovcih kot o „naših fantih“ in zanje je z veseljem tudi molila. Ni manjkala na nobenem salezijanskem prazniku. In čeprav je bila do konca zvesta obisku maše v svoji rudniški župniji, je vedno s posebnim veseljem hodila k Mariji na Rakovnik. Prav ona, Marija Pomočnica, jo je vedno najbolj razumela, najbolj potolažila in ji bila zgled v veri in ljubezni.

Mama Ljudmila pa je svoje srce razširila še na eno družino: na misijone v Kambodži, kjer deluje njena hči Ljudmila. Vedno se je živo zanimala za delo sester in življenje deklet.

Ko je imela njena hči s. Ljudmila dekleta, ki so imele posebne težave, jih je vedno izročala v molitev svoji mami. In molitev je pomagala in delala čudeže. Zato je danes tukaj z nami še en del družine, tiste iz Kambodže, ki ravno tako žaluje zaradi izgube mame in za mamo goreče moli in daruje.

Ob vsem povedanem vsi vendar vemo, da mame nismo izgubili! Zdaj, prečiščena po velikem trpljenju v bolezni, mama že uživa svoje plačilo pri Bogu in vsem nam, ki jo hudo pogrešamo, govori, da se splača živeti v veri, upanju in ljubezni. Ona je tista, ki bo še naprej naša mama, ki bo iz večnosti prosila za nas. Izgubili smo jo tu na zemlji, a imamo zdaj novo priprošnjico pri Bogu. Mama, hvala ti, da smo vsi mi našli mesto v tvojem velikem srcu! Trudili se bomo hoditi po tvoji poti in veselimo se dne, ko se bomo enkrat znova vsi srečali. s. Ljudmila Anžič

Jožko Horvat
1928–2009

Z zadnjim vzdihom, v jutranjih urah, v sredo 10. junija 2009, so se Kozarov oča iz Žižkov poslovili: od žene Gizele ter družin s sinovoma Jožkom in Zvonkom ter hčerko Minko, od mnogih svojcev in sovaščanov ter rodnega Prekmurja. Z izbranimi in srčnimi besedami so se na dan pogreba v Žižkih na telovo, 11. junija, od njega poslovili sedanji črensovski župnik Štefan Grabar, soboški stolni župnik Ivan Krajnc, v imenu gasilcev Dušan Uroš, v imenu vaščanov Silvo Tibaut, v imenu svojcev pa duhovnik Anton Žerdin. Z mašo zadušnico pri sv. Florijanu je spomin pokončnega in veselega kristjana posvečeval kaplan Simon Slana z vrsto drugih somašnikov. Z ubrano pesmijo se je od njega poslovil mešani pevski zbor župnije Črensovci.

Na transparentu življenja tega uglednega prekmurskega očanca je za večno izpisano: kot eden izmed šestih otrok je bil darovan očetu Antonu in materi Ani v Žižkih, 2. marca 1928, od otroštva se je v njem prebujal čut za sočloveka in ljubezen do slovenstva med Muro in Rabo, od rane mladosti se je v njem zarisovala sled vere in kulture šolskih sester, kar je dobrega in plemenitega, je vcepjal v svoje otroke, ki njegovo duhovno podobo zarisujejo v nove rodove.

Odluke, ki njegov spomin najbolj zaznamujejo: ljubil je slovensko pesem, na njegovem obrazu je bil domala vselej prijazen nasmeh, veroval je v Boga z neomajno zvestobo in doslednostjo, ljubil je prekmurske ravni, svoj vinograd, družbo dobrih in veselih ljudi, bil je živ leksikon svojega kraja, ljubil je svoj poklic zidarkega mojstra. Kozarov Jožko je duhovni profil prekmurskega človeka, kakršnih je v slovenski okroglini vedno manj. jz

© Archivio fotografico SDB, Rim

Friderik Cavaliere

Salezijanec, misijonar na Madagaskarju od 1983. Danes opravlja službo spovednika med salezijanskimi novinci v Ambohidratrimo.

Kakšno je bilo vaše misijonsko delo na Madagaskarju?

Bil sem vse mogoče: poljedelec, gojil sem piščance, tudi sirar ... Papež Wojtyła je leta 1989, ko je prišel na obisk na Madagaskar, jedel sir, ki so ga pridelale moje roke.

Torej ste duhovnik kmetovalec?

Počasi, počasi! Duhovnik sem postal pri 65 letih. Prej sem bil 25 let sobrat pomočnik. Ko sem prišel na Madagaskar, sem bil 17 let v ljuljju, kjer imamo salezijanci veliko kmetijsko šolo. Jasno je, da sem tam delal vse, kar je v takšni kmetijski šoli potrebno postoriti.

Kaj pa pred odhodom na Madagaskar?

Bil sem v vrhovni prokuri v Rimu. S tremi drugimi sobratih pomočniki. Jaz sem bil upravitelj in kuhar, g. Lama je bil šofer, g. Lomazzi vratar in telefonist, g. Petrini pa zakristan, ki se je lotil vsakega dela. Med koncilom sem opravil svetopisemske študije in sem se namenil obrniti svoje življenje in postati duhovnik.

Kakšna je po vašem mnenju malgaška mladina?

Mladi so odprti, a zelo občutljivi, bodisi zaradi dejanske revščine bodisi zaradi kulturne: njihova srednješolska diploma ustreza nekje našemu 9. razredu. Prostovoljstvo je njihovi miselnosti tuje, prav tako animiranje mlajših. Niso zaskrbljeni zaradi čistoče cest, ulic, trgov, hiš, vrtov ... V glavnem mestu ni niti metra čiste površine. Pojem družbene odgovornosti jim ni kaj dosti domač. Vendar pa je opaziti rast v kakovosti in kulturi in vse se spreminja.

Kako ste sprejeti salezijanci?

Vsi nas dobro sprejemajo, ker se zavzemamo za otroke. V kulturnem okolju, kjer otroci ne štejejo nič ali zelo malo, je posvečati se njim skorajda čudež. V Ivatu imamo različne mlade, nekateri prihajajo tudi iz zaporov. So zelo revni in jim nudimo brezplačno oskrbo. Izučijo se recimo zidarskega poklica ali pa mizarstva, varilstva, nekateri postanejo električarji ... Upam, da jim bomo lahko kmalu omogočili tudi študij informatike. Skratka, tem otrokom kažemo pot v prihodnost, s tem pa prispevamo tudi k lepši prihodnosti celega naroda.

- Vsako noč sanjam, kako se bojujem z valovi in se utapljam. Ne vem, kako bi se tega rešil!

- Nauči se plavati.

- Marko, zakaj si manjkal zadnjo uro matematike?

- Če bi vedel da je zadnja, bi zagotovo prišel!

- Janez, ali nam lahko razložiš, kaj je to opera, je učiteljica vprašala učenca.

- Opera je dramsko delo, v katerem je glavni igralec zaboden in namesto, da bi krvavel, začne kričati in peti!

- Videti ste zelo živčni, reče profesor študentu na izpitu. Vas je strah mojih vprašanj?

- Ne, strah me je mojih odgovorov.

Rešitev križanke SV 3/2009

Mira Peče

	REŠENA V L.N.K.	LEŠTEBNA ZADNICE	OSVAJICE TONDI	PAKLANSKI KAVARSKI SA	ARDEJI NOVA	SALEZIJANSKI SVEČANSKI TROKROKNI KROKROKANI	BRIGADNE JARUGE	ŽIGIŠTVA (V.ŠT.)	DEL. 2009											
	RELA VODA	R	A	S	A		S	K	A											
	ONCI DOKONČANA	E	K	O	N	O	M	A	T											
	REŠENA V L.N.K.	V	O	K		L	U	N	A											
	REŠENA V L.N.K.	M	I	R	A	P	E	Č	E											
	REŠENA V L.N.K.	A	J	D	N	A		A	L	A										
	REŠENA V L.N.K.	K	A	M	R	A		R	O	V										
	REŠENA V L.N.K.	A	J	A	S		O	N	A	N	I	S	T							
	REŠENA V L.N.K.	Z	A	R		A	D	O	N	A	J									
	REŠENA V L.N.K.	I	T		O	L		S	I	L	A	Z	A							
REŠENA V L.N.K.	P	O	L	P	L	A	T	N	O			V	E							
REŠENA V L.N.K.	O	L	E	N	E	K		I	G	L	A	R								
REŠENA V L.N.K.	T	A	N	A	N	A		A	P	N	O									

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite do 13. avgusta 2009

na uredništvo Salezijanskega vestnika. Izžrebali bomo 5 nagrajencev.

1. nagrada: 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.

2. nagrada: knjiga J. Zdravca, Pod tvojim varstvom (ob 50-letnici župnije Rakovnik).

3. nagrada: knjiga J. Zdravca, Tu moj je podpis (Salve).

4. nagrada: knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport ima dušo (Salve).

5. nagrada: rakovniška knjižica: Jože Andolšek, Afrika živi v naših srcih.

				SESTAVILA M. N. K.	ZRELOSTNI IZPIT	POZITIVNA ELEKTRODA	MISIJONARKA V RUANDI S. VESNA	TOVARNA POSODE V CELJU	NADRAH ANTON	SALEZI- JANSKI VESTNIK	PRENOS INFORMACIJ, POGOVOR	KDOR BERE, ČITA	
				ČEŠKI PISATELJ JIRI (ANTONIN VANČURA)							KOLAR BOGDAN		
				KDOR ANIMIRA									
				ITALIJANSKI KOMIK						ŽENSKO IME			
				OVČJE KRZNO						BREZBARVEN OGLJIKOVODIK			
							12. MESEC JUDOV. KOLED.						
							JUŽNOAM. ŽELVA						
SALEZI- JANSKI VESTNIK	ANGLEŠKA IGRALKA JILL	KOKOŠ (POG.) RUMENA SNOV V KORENJU					GL. MESTO GRČIJE						
							KRZNO						
SVETA PODOBA V PRAVO- SLAVJU						SL. POLITI- ČARKA ADA							
						VEČJA SLIKA							
MAJHEN LESEN PLUG					PRVOTNA OBLIKA						NEKD. PRU- SKI POLITIK (GOTTLIEB VON)		
					KRATEK ODG. PREREOČIŠČA								
NEKD. NEMŠKI OPERNI PEVEC KARL					ZNAK ZA RAZVELJA- VLJENJE VIŠAJA								
OBČASNA REKA V SUDANU					NEKD. AVSTR. SMUČAR HANS			FR. LETOV. OB AZURNI OBALI					
					STOTINKA JENA			BANJA					
ANDREJ TORKAR			PRIPAD. STO- IČNE ŠOLE						IRSKI PLES				
			8. IN 10. ČRKA ABECEDA						23. IN 16. ČRKA ABC				
AFRIŠKA DRŽAVA, TUDI REKA V AFRIKI						SEVERNOAM. INDIJANSKO PLEME							
ZASLUŽEK ENEGA DNE						ADOLF (KRAJŠE)				NAŠA IN TUJA ČRKA ABECEDA			

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bi-
vanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod
Veržej: **Slavko ŠEBJAN**, Gančani 160 a, 9231
Beltinci.
- nagrada:** knjiga ob 50-letnici župnije Rakov-
nik, Pod tvojim varstvom: **Terezija KUMAR**, Hor-
juljska 18, 1356 Dobrova.
- nagrada:** knjiga J. Zadravca, Tu moj je podpis
(Salve): **Zalka STRAH**, Selo 26, 8233 Mirna.
- nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport
ima dušo (Salve): **Marija BRECL**, Glinškova pl. 13,
1000 Ljubljana.
- nagrada:** rakovniška knjižica: Jože Andolšek,
Afrika živi v naših srcih (Salve): **Martina JEREB**,
Pristava 26 b, 3253 Pristava pri Mestinju.

V VERŽEJ na oddih

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega
zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje
počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za
sprostitvev in rekreacijo.**

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite,
skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega
druženja. **3.-10. julij 2009 oratorij za družine.**

DOBRODOŠLI!
Penzion Mavrica
Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej
Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377
penzionmavrica@siol.net
www.marianum.si

V letu 2009 obhajamo 800-letnico, ko je papež Inocenc III. ustno potrdil Frančiškovo vodilo. Naslov letošnjega oratorija *Nate računam* predstavi Frančiška in življenjsko nalogo, ki mu jo je Bog zaupal v molitvi pred križem v cerkvi sv. Damijana: »Pojdi in popravi mojo Cerkev!« Bog je računal na Frančiška, da bo on tisti, ki bo popravil njegovo Cerkev. Bog računa tudi na nas, da izpolnimo svojo življenjsko nalogo. Nate računam je zato vabilo otrokom in animatorjem, da na poletnem oratoriju odkrijejo vrednote pristnega in veselega krščanskega življenja.

NATE RACUNAM

Kdaj in kje so oratoriji:
www.oratorij.net/datumi

BLLED – MARIJIN DOM

29. 6.–4. julij: POČITNIŠKI TEDEN
»Bled pod drobnogled« – Bled v turizmu. Program je namenjen osnovnošolcem in srednješolcem.

13.–17. julij: POČITNIŠKO UČENJE TUJIH JEZIKOV: angleščina, italijanščina, nemščina in španščina. Program je namenjen osnovnošolcem od 10. leta naprej in srednješolcem.

Informacije in prijave:

s. Majda Pangeršič, s. Martina Golavšek

POHORJE – SAVIO KAMP ZA MINISTRANTE

16.–21. avgust (od nedelje do petka): Za ministrante fante od 5. razreda in starejše. Kraj: v Dominikovem domu na mariborskem Pohorju. Vsebina: ob filmu Vsemogočni Bruce: Spremeniti svet? Začni pri sebi.

Prijave in dodatne informacije:

Boštjan Jamnik

www.donbosko.si/saviokamp

Info

s. Martina GOLAVŠEK, Bled, 04/57.41.075, 031/443.771, gmartina@volja.net

Boštjan JAMNIK, Glavni trg 15, 8290 Sevnica, 031/486.554, bostjan.jamnik@salve.si

Marko KOŠNIK, Rakovnik, Ljubljana, 051/337.556, marko.kosnik@salve.si

Janez KRNC, Veržej, 041/357.640, janez.krnc@salve.si

Metod OGOREVC, Rakovnik, Ljubljana, 041/742.559, metod@salve.si

s. Majda PANGERŠIČ, Bled, 04/57.41.075, 041/233.432, majda.pangersic@gmail.com

Peter PUČNIK, Želimlje, 01/47.02.123, 040/530.315, peter.pucnik@zelimlje.si

Jakob TRČEK, Ankaran, 031/659.841, jakob.trcek@salve.si

Ivan TURK, Trstenik, 04/277.9715, 031/358.018, ivan.turk@salve.si

Jože VIDIC, Cerknica, 041/728.293

USKOVNIŠKI TEDNI ZA MLADINO

1. teden: **19.–25. julij**

2. teden: **26. julij–1. avgust**

3. teden: **2.–8. avgust**

Informacije in prijave:

Marko Košnik, Jože Vidic

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

03.–06. julij: za ministrante / fante

07.–10. julij: za fante in dekleta 8. in 9. razreda

12.–15. julij: za srednješolce od 1. do 4. letnika

Duhovne vaje se začnejo prvi dan ob 17. 30, zaključijo zadnji dan s kosilom okoli 13. ure. S seboj prinesite: spalno vrečo ali rjuhe, pribor za osebno higieno, copate, športno obleko ...

Informacije in prijave: Peter Pučnik

ORATORIJ – JESENSKO SREČANJE ANIMATORJEV

5. september (sobota) – Ljubljana Rakovnik.

Informacije: www.oratorij.net

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE ZA DUHOVNE POKLICE

KUREŠČEK: **16.–18. julij**

VERŽEJ: **23.–25. julij**

Za obe skupini velja: začetek v četrtek ob 18.00 uri s sveto mašo, sklep v soboto s kosilom.

Informacije in prijave: Ivan Turk

KUREŠČEK

10.–12. julij: Center Kraljice miru Kurešček prireja duhovni seminar o. Jamesa Manjackala. Začetek vsak dan ob 9. uri, maša ob 17. uri (v nedeljo bo 16. uri).

Več na: www.kurescek.org

30. avgust: romarski shod ob prazniku Marije Kraljice miru in blagoslovitev Marijine hiše.

RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

15. avgust, sobota MARIJINO VNEBOVZETJE

Svete maše bodo ob: **7.30, 9.00, 10.30, 15.00, 18.30**. Glavna romarska pobožnost bo popoldne ob **15.00** – slovesna maša in pete litanije Matere Božje.

13. september, nedelja JESENSKI ROMARSKI SHOD – ŽEGNANJSKA NEDELJA

Svete maše bodo ob: **7.30, 9.00, 10.30, 15.00, 18.30**. Glavna romarska pobožnost bo popoldne ob **15.00**.

ZAVZET PRIDIGAR

ali ga poznate?

DON BOSKO JE V SALICETTU PRIDIGAL MISIJON. Vaščani so imeli po tedanji navadi kosilo ob devetih dopoldne. Potem so se kot pridne čebele začeli zbirati v cerkvi in so od vseh strani lezli skupaj, da ne bi bili prikrajšani niti za mrvico Božje besede.

Misijonar je začel svoj govor ob desetih. Med vsesplošno tišino in sveto zavzetostjo za pridigarjeve misli, je ura v zvoniku odbila poldne. Odmolili so Angel Gospodv. Ko se je govornik hotel umakniti v zakristijo, so se od vseh strani zaslislali glasovi: »Nadaljujte, nadaljujte!« Don Bosko je nadaljeval do enih, ko se je ves utrujen moral umakniti za kratek oddih. Šel je v zakristijo, vzel plašč in klobuk in se napotil k vratom. Toda kako je bil presenečen, ko je videl, da je cerkev polna in da se nihče ni hotel odpraviti domov. Vse je bilo zasedeno, klopi, vmesni hodniki, stranske ladje, kor in celo prezbiterij.

»Kaj vendar še delate tukaj? Zakaj ne greste domov?« je vprašal tiste, ki so stali v prvi vrsti.

»Čakamo, da boste nadaljevali.«

»Ne morem. Utrujen sem.«

»Pa si malo odpočijte, bomo počakali.«

Pristopil je župnik in proseče dejal: »Za Božjo voljo, nadaljujte. Ali ne vidite, kako radi vas poslušajo?!«

Don Bosko je nekaj malega prigriznil in popil kozarec vina. Nekaj minut pozneje je bil zopet na prižnici. V cerkvi ni bilo prostora niti za iglo. Razen kratkih premorov, ko je ljudstvo prepevalo, je govoril še tri ure. Nihče izmed navzočih ni kazal znakov dolgočasnosti. Vsi so pili iz don Boskovih ust večne resnice, ko je s primerno zgovornostjo in neizmerno iznajdljivostjo znal držati pozornost ter mešati večne resnice s čisto vsakdanjimi dogodki iz življenja.

Neposredni sadovi misijona so se kazali predvsem v spovedi in sklepah resnejšega, doslednejšega in bolj gorečega duhovnega življenja. Toda glas o uspelem misijonu v Salicettu je prišel tudi do škofa v Mondovì. Ta je don Bosku poslal pisno priznanje za njegovo gorečnost za zveličanje duš in prijazne spodbude za nadaljnje prizadevanje v dušnem pastirstvu.

Sv. Janez Bosko med prvimi salezijanci, Turin 1870
Zgodovinski arhiv Salezijanske družbe, Rim

Kadar v skupnosti vlada bratska ljubezen in se vsi člani ljubijo med seboj in se vsak veseli sreče drugega kakor svoje lastne, tedaj taka hiša postane raj in se občuti resničnost teh besed preroka Davida: "Glej, kako dobro in prijetno je, če bratje skupaj prebivajo" (Ps 82,1). Kakor hitro pa v njem zavlada sebičnost in so med člani spori in nesoglas-

ja, ta dom hitro postane kakor pekel. Gospodu je silno všeč, če v njegovi hiši prebivajo bratje 'in unum', tj. združeni v eni sami želji služiti Bogu in se medsebojno podpirati v dobroti. Tako je pohvalil sv. Luka prve kristjane, da so se namreč vsi tako ljubili, da se je zdelo, da so "eno srce in ena duša" (prim. Apd 4,32).

Don Bosko salezijanecem